

Lord Ruster

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

VALSE BRILJANTEN

N° 2749

WEKELIJKSE AFLEVERING

45 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Jagersstraat 23, Hasselt
Voor Nederland : Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

VALE BRILJANTEN

HOOFDSTUK I

ARTHUR WALKER BELEEFTE EEN VERRASSING

Ongeveer in het midden van de Vijfde Avenue in New York ligt de grote juwelierszaak van Arthur Walker.

Ofschoon de winkel daar nog pas enkele jaren gevestigd is, mag Walker zich al verheugen in een heel uitgebreide klantenkring, want hij mocht er zich op beroemen, in zijn met verfijnde luxe ingerichte zaak, steeds de allernieuwste en kostbaarste snuffjes voorradig te hebben.

Hij was de man, die het eerst de buitengewoon kleine en platte horloges in

de handel bracht, voornamelijk voor dames, die direkt furore maakten en waarvan hij een grote verscheidenheid uit Zwitserland had laten komen. De goedkoopste, die gewoon van goud gemaakt waren en zonder versiering, kostten nog honderden dollars, maar men kon bij hem ook terecht voor enige duizenden dollars, waarvoor men dan een met diamanten bezet uurwerk zijn eigendom mocht noemen.

Hij was het dan ook geweest, die het eerst begrepen had, welke goede zaken

er te doen waren met de pas onafhankelijk geworden landen in Afrika.

Hij had een zoet winstje gemaakt, de heer Arthur Walker, daar kon men zeker van zijn. Dit was allemaal al even geleden, maar het daarmee verdiende geld had hem bedrijfskapitaal opgeleverd van de door hem op te richten zaak in New York.

Hij was op heel bescheiden voet begonnen, maar zijn scherpzinnigheid, zijn koopmanstalent, zijn hoffelijke manieren en de manier, waarop hij zijn klanten wist te ontvangen, hadden hem snel vooruit gebracht en zelfs in deze wereldstad waren er maar weinig juweliers aan te wijzen, die met hem konden concurreren.

De gevel van de juwelierszaak van de Vijfde Avenue had vier grote ramen, voorzien van spiegelruiten van bijna twee centimeters dikte. Daarachter waren, door een étalagist die een schitterend salaris verdiende, op zeer smaakvolle wijze enige sieraden uitgesteld. Rivières, armbanden, enige ringen, een diadeem...

Men kwam de winkel binnen door een van die draaiende, bronzen deuren, die men in Amerika zoveel vindt. Deze draai-deur was heel vernuftig geconstrueerd en kon onmiddellijk worden geblokkeerd door een van de bedienden, die achter de prachtige mahoniehouten toonbanken stonden.

Maar dit was niet het enige verdedigingsmiddel van Walker, die wijs was geworden door de inbraken en de brutale aanslagen van de laatste jaren. Want één druk op een kleine handle, achter de toonbank verborgen, was voldoende om een zwaar stalen rolluik snel te laten zakken voor ieder van de vier grote vensterruiten. Bij de eerste hamerslag op de dikke ruiten was één enkele druk op die handle dus voldoende, om verder iedere poging tot vernieling van de ruiten nutteloos te maken.

Verder spreekt het vanzelf, dat Walker in direkte telefonische verbinding stond met het hoofdbureau van politie, zodat het niet nodig was, dat hij eerst

de Centrale opbelde. Maar van die afweermiddelen merkten de klanten van Walker niets; dat zou hen maar onaangenaam aandoen, zo meende de juwelier, niet helemaal ten onrechte.

(Wanneer men eenmaal de grote draai-deur gepasseerd was, kwam men in de winkel, eigenlijk een grote zaal, die helemaal met een fraaie soort mahoniehout betimmerd was en waarvan de vloer belegd was met een kostbaar Perzisch tapijt. Aan weerskanten stonden enige vitrines, waar, op donker blauw fluweel, de sieraden tentoongesteld waren en achterin stond de toonbank, een prachtig meubel, waarin aan de achterkant laden waren gemaakt, die met een enkele beweging, in geval van een overval, allen tegelijkertijd konden worden gesloten en waar de kostbaarste stukken lagen. Daarachter was nog een derde vitrine, en achterin de winkel begon de brede trap, die naar de particuliere woning en het kantoor van Walker en tevens naar de kantoorlokalen van 't personeel leidde, dat uit ongeveer tien koppen bestond.

Rechts van de winkel was een weelderig gemeubileerde kamer, waar Walker zijn rijkste klanten placht te ontvangen en waar hun ook zijn kostbaarste stukken werden getoond. Links was een klein vertrek, waar een viertal geoefende diamantzetter en goudsmeden zaten, waar er twee rechtstreeks uit Amsterdam en een uit Antwerpen waren geïmporteerd, die de reparaties moesten verrichten, stenen zetten en dergelijke werkzaamheden moesten doen. Dit vertrek kreeg licht door een hoog, door tralies afgeschermd raam, dat uitkeek op de ruime binnenplaats.

Meestal waren er een vijftal personen in de winkel, om de klanten te ontvangen en zij waren gekozen uit de beste verkopers van heel New York.

's Winters kon de winkel verlicht worden door 'n prachtige elektrische kroon, die in het midden van de zoldering hing en door een aantal sierlijke wandluchters.

Het was op een dag in het vroegste

begin van de lente en voor het eerst sinds lange tijd scheen de zon weer, of schoon het nog tamelijk guur was, toen de draaideur van de juwelierszaak langzaam bewoog en er, na enige aarzeling, een man binnentrad, die dadelijk de aandacht trok van de chef de réception, een uiterst deftige heer met een gouden bril op, een aandacht, die niet van vriendschappelijke aard was, want de man die net was binnengetreden, was niet van het genre, dat in een juwelierswinkel welkom is.

Hij zag er inderdaad armzalig genoeg uit in zijn tot op de draad versleten pak, waarover hij een dunne, door weer en wind verkleurde demi droeg, zijn bemoderde broek, die maar al te duidelijk aantoonde dat hij lopend was gekomen, zijn vormeloze hoed en zijn verfrommelde dasje.

De leeftijd van de man was onzeker. Hij had evengoed vijftig als zestig jaar kunnen zijn, maar jong was hij in ieder geval niet meer. Zijn wangen waren ingevallen, zijn diep in de kassen schuilende ogen hadden 'n koortsachtige glans en zijn spaarzaam haar was al helemaal vergrijsd.

Hij keek een ogenblik besluiteloos rond, liep toen op de chef toe en vroeg, met een tamelijk sterk buitenlandse accent, maar in goed Engels :

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer, zoudt u mij willen zeggen of ik mijnheer Arthur Walker een ogenblik zou kunnen spreken ?

De chef, Newberry geheten, die de bediende achter de toonbank al een snelle wenk had gegeven, een soort stormwarschuwingsslein, nam de bezoeker nog eens goed van top tot teen op voor hij langzaam zei :

— Ik weet niet of mijnheer Walker op het ogenblik wel vrij is. Kunt u mij misschien niet zeggen waarover u wilt spreken.

— Nee, mijnheer, antwoordde de bezoeker haastig. Ik kan alleen met mijnheer Walker zelf spreken. Het gaat om een zeer belangrijke zaak. Ik kom hem... een... offerte maken...

— Kunt u mij dan niet zeggen wat het onderwerp van die eventuele transactie is ? Hebt u iets te koop ? Wilt u een sieraad verkopen ?

— Inderdaad.

— Wat is het dan ?

— Een diamant.

— Hoe is uw naam ?

— Reeve, Bernard Reeve.

— Bent u Engelsman of een Amerikaan ? Het lijkt mij, alsof uw accent...

— Ik, ik ben Engelsman, van geboorte althans, maar ik heb bijna mijn hele leven in Frankrijk doorgebracht. Zoudt u nu mijnheer Walker niet willen waarschuwen ?

Nog aarzelde Newberry, toen op dat moment de juwelier zelf een einde aan het gesprek maakte, door de brede trap af te komen en de winkel binnen te stappen.

Walker was op dat tijdstip een watervlug, levendig heertje van vijfenveertig jaar, klein, met doordringende kraaloogjes als van een muis, keurig gescheiden, nog gitzwart haar, met een uitstekend onderhouden puntbaardje en fijne witte handen, waarop hij erg trots was en waaraan hij zelfs geen ring wilde dragen, om de fraaie vorm van zijn vingers goed te laten uitkomen. Hij droeg een keurige tailleur jacquet, over een parelgrijs vest, zijn liefkoosde draacht, ook in de ochtenduren. Hij bleef 'n ogenblik staan, keek naar de bezoeker, kwam haastig dichterbij en vroeg kortaf :

— Wat is er ?

— Deze man wenst u te spreken, mijnheer, antwoordde Newberry. Hij zegt, dat hij iets te verkopen heeft.

Walker zei tegen de bezoeker :

— Wees zo goed mij even voor te gaan naar mijn kamer.

Hij wees op de deur van de particuliere spreekkamer, die nog een tweede uitgang had, ten behoeve van personen, die iets kostbaars kwamen verkopen en liever niet gezien werden.

Hij ging Reeve achterna en stapte bijna tegelijk met deze het ruime vertrek binnen. Hij bleef staan, bood ook de bezoeker geen stoel aan, maar vroeg kort-

af :

— Wat is er van uw dienst ?

— U koopt toch diamanten ?

— Dat is te zeggen, als ze mooi zijn en als... nu, wanneer de bezitter...

— Ik begrijp al wat u zeggen wilt, mijnheer Walker, viel Reeve hem haastig in de rede. Maar u hoeft u niet ongerust te maken. Wat ik u heb aan te bieden is mijn onvervreemdbaar eigendom, ik heb de steen niet gestolen, en ook niet gekocht van een dief.

— Dat wilde ik ook niet zeggen, antwoordde Walker levendig. Ik denk er niet aan u bij voorbaat te wantrouwen. En laat mij nu de steen maar eens zien.

Reeve stak een bevende hand uit, opende achtereenvolgens zijn overjas, zijn colbert en zijn vest, maakte het knoopje los van een klein zakje aan de binnenkant van het vest en haalde daaruit een in bruin papier gewikkeld pakje. Hij maakte het papier los en daar schitterde met buitengewone glans een diamant ter grootte van een duivenei op het bruine papier, zó prachtig, dat Walker een kreet van verbazing en bewondering slaakte en dadelijk een en al aandacht werd.

Hij nam de diamant met zijn fijne, witte vingers voorzichtig van het papier, legde hem op een met zwart fluweel overtrokken plankje, dat hij uit de lade van een kleine secretaire had genomen en bekeek hem met het oog van de kenner. Hier draaide hij de diamant, die 'n onregelmatige vorm had, ofschoon hij geslepen was, om en om, beschouwde hem lange tijd door een loupe en zuchtte nu en dan van bewondering. De steen had een eigenaardige, licht gele kleur, het water was onberispelijk, het was zonder enige twijfel een van de magnifiekste diamanten, die deze kenner van edelgesteenten ooit onder ogen had gehad.

Maar plotseling trok hij een andere lade van zijn secretaire open, nam er een vel papier uit en mompelde half voor zich heen :

— Excuseer mij een ogenblik.

Hij had een lijst in de handen, zoals

iedere grote juwelier er een bezat en waarop de juwelen stonden vermeld, die door de politie als verloren of gestolen waren opgegeven en het was een hele lange lijst.

Walker liep haar vlug door, sloot haar toen weer weg, in dat opzicht gerust gesteld, bekeek de diamant nogmaals, hief toen het hoofd met een ruk op, om Reeve doordringend aan te zien en vroeg toen :

— Hoe komt u aan die steen ?

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer Walker, maar die vraag wens ik niet te beantwoorden, zei Reeve zacht, maar op vaste toon. Ik heb hem niet gestolen en hij is ook niet van diefstal afkomstig, laat u dat voldoende zijn. Vindt u de steen mooi ?

— Het is een van de mooiste stenen, die ik in lange tijd gezien heb, riep de juwelier uit.

Zijn koopmanshart sprak en hij begreep direkt, dat hij hier een voortreffelijke koop kon sluiten, die hem zeker geen windeieren zou leggen, te oordelen naar het uiterlijk van zijn bezoeker. De steen kwam niet op de lijst der gestolen juwelen voor, hij kon zich dus als gedekt beschouwen en bovendien niemand hoefde immers te weten, dat hij de diamant gekocht had van een man die er helomaal niet naar uitzag alsof hij de bezitter van zo 'n kostbare steen zou zijn. Hij aarzelde dan ook niet langer, maar begon de onderhandelingen.

— Kan ik naar u laten informeren ?

— Dat kunt u.

— Uw naam en adres ?

— Bernard Reeve, Lexington Avenue 19, Harlem.

— Wat vraagt u voor de steen ?

Reeve scheen een ogenblik in verwarring te zijn, aarzelde en zei toen op enigszins schorre toon :

— Ik... ik ben niet zo goed op de hoogte, maar ik zou menen dat... tien-duizend dollar bijvoorbeeld...

Walker kon een kreet van verbazing nauwelijks onderdrukken. De man moest krankzinnig zijn. Zelfs wanneer deze steen nog iets aan gewicht zou verliezen

door hem in briljantvorm te slijpen, zou hij op zijn minst tweehonderd duizend dollar waard zijn, door zijn grootte, zijn verblindende glans en zijn merkwaardige kleur. En deze man vroeg er tien-duizend dollar voor. Dan moest hij ook wel erg onkundig zijn op het gebied van edelgesteenten en zelf niet weten welk een schat hij in deze diamant bezat.

Maar Walker was voor alles zakenman en hij had spoedig spijt van zijn uitroep van verbazing. Hij deed alsof hij de diamant nog eens nauwkeurig onderzocht, ging met zich zelf te rade of hij deze wat geheimzinnige zaak zonder vrees voor onaangename gevolgen kon op touw zetten en zei toen plotseling :

— Ik geef er u twintigduizend voor. Nu zult u zich wel niet beklagen. Het is werkelijk een prachtige steen.

Reeve verbleekte even en deed een stap achteruit, terwijl zijn zwarte ogen een bijna verschrikte uitdrukking kregen. Toen zei hij hees :

— Ik neem uw aanbod aan. Betaalt u contant ?

— Met een cheque, is dat goed ?

— Dat zal wel goed zijn, antwoordde Reeve met een flauwe glimlach.

Bang dat het koopje hem nog op het laatste ogenblik zou ontgaan, haalde Walker haastig zijn chequeboek te voor-

schijn, vulde een cheque ten bedrage van twintigduizend dollar op een bekende bankiersfirma in en stak hem Reeve toe, terwijl hij met een kort lachje zei :

— Ziedaar, mijnheer Reeve. Wilt u, alstublieft, deze kwitantie tekenen ?

Hij stak Reeve een vulpenhouder toe en deze schreef zijn naam onder aan de kwitantie, met grote, krachtige letters. Walker slaakte een zucht van verlichting, hij was nu in alle richtingen gedeckt. Hij vouwde de kwitantie op, deed haar in zijn portefeuille, stak Reeve met een joviaal gebaar de hand toe en zei :

— Mijnheer Reeve, ik zal de bank direct opbellen en zeggen, dat het in orde is met de cheque... en... het was mij aangenaam. Mocht u nog eens zo een fraaie steen te koop hebben, kom dan gerust bij mij, ik zal hem u graag afkopen.

Reeve keek de juwelier een ogenblik met een vreemde blik aan en zei :

— Ik houd u aan uw woord, mijnheer Walker. Ik kan u nog meer diamanten leveren, nog groter misschien dan deze... en... en... nu ja, dat is van later zorg.

Hij had zijn vettige hoed afgenomen en verliet het vertrek, waar hij Walker in de grootste verbazing achterliet.

HOOFDSTUK II.

DE GELE DIAMANT

Sinds enige dagen prijkte de kostbare diamant, na door een van de beste vakmensen van Walker in de briljantvorm overgeslepen te zijn, in al zijn glans achter een van de etalageruiten, op een kussen van zwart fluweel, dat zijn schittering daar des te meer liet uitkomen.

Walker wreef zich in de handen, want nog zelden had hij zo 'n voordelige koop gedaan. Talrijke voorbijgangers bleven stilstaan om naar dit prachtstuk te kijken en menig vrouwenoog wierp er een hebzuchtige blik op, terwijl hun echtgenoten verschrikt doorliepen, geschrokken door het denkbeeld, dat zij de reusachtige som zouden moeten betalen, die Walker ongetwijfeld voor deze briljant zou vragen.

En onder degenen, die de steen met grote aandacht bekeken, bevond zich John Raffles. De stoutmoedige avonturier was al sinds enige tijd in Amerika, waar hij in het hoge noorden, ver over de Canadese grens, enige gevaarlijke avonturen had beleefd samen met zijn trouwe vriend Charles Brand en zijn chauffeur James Henderson, die ook een echte vriend voor hem was geworden in de loop der jaren, want de gevaren, die deze drie mannen samen hadden gedeeld waren legio geweest.

Een paar dagen geleden was Raffles naar New York teruggekeerd en uit de pelsjager met zijn zware vracht van bont, om zich tegen de verschrikkelijke

koude te kunnen beschermen, die daar nog in maart heerste, was weer de elegante sportman te voorschijn gekomen. Hij was van plan nog enkele dagen in New York te blijven en dan weer naar Londen terug te keren, enige ervaringen en enige tienduizenden dollars, ontnomen aan een bende goudzoekers, die zeker niet beter hadden verdiend, rijker.

Raffles en Brand hadden hun intrek genomen in het Waldorf-Astoria Hotel, aan de Vijfde Avenue gelegen en het kon dus niet anders of de Gentleman-Inbreker was een van de eersten, die de prachtige gele diamant te zien kreeg.

Charles Brand had de blik opgevangen, die Raffles op de kostbare steen wierp. Hij slaakte een diepe zucht, want hij kende Raffles en hij had de betekenis van die blik maar al te goed begrepen. Toch probeerde hij zijn stem onbevangen te laten klinken, toen hij die ochtend, enige huizen verder, de vraag stelde :

— Wanneer je hier nog iets belangrijks te doen hebt, Edward, dan mag je dat wel gauw doen, want morgenochtend vertrekt onze boot.

— Ik denk dat ik die boot oversla, zei Raffles kalm.

Charles had het antwoord verwacht maar hij beheerste zich en vroeg op onschuldige toon :

— Ben je van plan veranderd ? Wil je hier nog een boot overblijven ?

— Een of twee, misschien nog wel drie, naar gelang de omstandigheden, antwoordde Raffles rustig.

— Maar waarom dan toch wel ? riep Brand, nu een beetje ongeduldig uit. Wij hebben hier toch niets meer te doen.

— Toch wel. Wij hebben 'n voornaam ding vergeten.

— Maar wat dan toch ?

— Die gele diamant weg te nemen, antwoordde Raffles lakoniek.

Het bleef geruime tijd stil en pas vele tientallen meters verder vroeg Raffles :

— Heb ik je met mijn opmerking gekrenkt, beste kerel ?

— Je weet heel goed hoe ik over deze dingen denk, Edward, antwoordde Brand op zachte toon en even hadden zijn grote blauwe ogen een droevige uitdrukking. Maar afgezien daarvan, ik begrijp je nu echt niet. Wanneer je dan dit beroep wilt blijven uitoefenen, doe het dan tenminste zó, dat de kans op ontdekking zo gering mogelijk is.

— Waar zou ze geringer kunnen zijn, dan in een land waar wij als vreemdelingen zijn gekomen ? antwoordde Raffles. In Londen moet ik voortdurend een rol spelen, hier ben ik gewoon 'n vreemdeling, iemand die voor zijn plezier reist, een toerist, die door niemand verdacht wordt, volkomen vrij in mijn bewegingen. Daarentegen, die steen lokt als het ware uit tot diefstal, om dit lelijke woord nu eens te gebruiken. Hij zal gemakkelijk iets te veranderen zijn en ik schat zijn waarde dan nog op minstens honderdvijftig duizend dollars. Denk eens aan, Charles, hoeveel ellende daarmee te lenigen valt, hoeveel tranen men daarmee kan drogen, hoeveel onrecht daarmee hersteld kan worden. Kom, wij zullen eens teruglopen en de steen nog eens bekijken.

— Je wilt toch niet de winkel binnengaan ? vroeg Brand verschrikt.

— Waarom niet ? Daar is toch echt geen gevaar bij. Ik zou die steen graag eens van dichtbij bezichtigen. Ik wil ook weten wat onze vriend Walker ervoor vraagt.

Brand gaf geen antwoord, want hij

begreep wel, dat het van dit ogenblik af volkomen nutteloos was, te proberen, Raffles van zijn plan af te houden. En zo stapte hij dan naast Raffles de winkel binnen, zichzelf volkomen meester, de hoffelijke sekretaris van mijnheer de graaf, die ook een beetje zijn vriend is en zich wel enkele familiariteiten mag veroorloven. Wat Raffles aangaat, hij was inderdaad de rijke Engelse graaf, die voor zijn plezier wat rond reist, hooghartig, koel, op een afstand.

Er kwam dadelijk een winkelbediende toeschieten, die vroeg wat de heren wensten. Raffles wees met zijn wandelstokje naar het étalageraam, dat aan de winkelkant met een dik houten schot was afgesloten en zei :

— Ik zou die gele briljant graag eens van dichtbij willen zien.

De bediende liet vlug, zonder dat het moest opvallen, zijn blik over het gezicht en de kleding van de beide mannen glijden en wenkte toen, naar hij meende, onmerkbaar twee van de andere bedienden om dichterbij te komen, terwijl hij op beleefde toon zei :

— Ik zal direkt de chef gaan halen. mijnheer, het is ons streng verboden de steen te tonen, zonder dat hij er bij is. Wees zo goed een ogenblik plaats te nemen.

Hij leidde Raffles en Brand naar een paar gemakkelijke fauteuils, waarin de klanten konden uitrusten, die ergens op moesten wachten. Daarop liep hij weg en kwam even later met Newberry terug, terwijl de twee bedienden schijnbaar toevallig een beetje in de buurt van de étalagekast bleven.

De chef de réception was waarschijnlijk al op de hoogte gebracht, want hij kwam handenwrijvend op Raffles toe en zei, na snel het uiterlijk van de bezoeker te hebben getaxeerd :

— Er is geen bezwaar tegen, mijnheer, om aan uw verzoek te voldoen. Wij zullen u de gele diamant laten zien.

Hij wisselde op zachte toon enige woorden met de bediende, die hem gehaald had en deze ging de étalagekast aan de achterkant openen, om de gele

steen er uit te nemen. De chef wierp 'n blik in de richting van de toonbank en Raffles had niet moeten zijn wie hij was, wanneer hij al deze vlugge seinen en tekens niet begrepen had. Zo wist hij nu, alsof hij er zelf bevel toe had gegeven, dat de draaideur was vastgezet en dat die niet geopend zou worden, voor de steen weer op zijn plaats lag. Wel kon men de deur van de straatkant af openduwen, maar teruggaan was onmogelijk.

En nu kwam Newberry met de gele steen op het kussen aandragen en tegelijkertijd, schijnbaar onopzettelijk, gingen de overige bedienden om de kleine groep heen staan zoals in de laatste tijd, met het oog op de steeds talrijker wordende diefstallen, altijd het geval was wanneer in de juwelierswinkel een heel kostbaar stuk moest worden getoond. Het was ietwat onaangenaam voor eerlijke mensen, maar de goeden moesten maar met de kwaden lijden, dat was nu eenmaal onvermijdelijk.

Raffles deed echter alsof hij van deze kleine manoeuvres niets merkte en wijdde zijn hele aandacht aan de prachtige diamant, die daar zo fel schitterde op het zwarte fluweel. Hij vroeg een loupe te leen, bekeek daardoor de steen en riep vol bewondering uit :

— U hebt daar waarlijk een prachtstuk, mijnheer. Voor welke prijs verkoopt u die diamant ?

— Mijnheer Walker heeft de prijs op tweehonderd duizend dollar gesteld, mijnheer, antwoordde Newberry.

— Dat is niet te veel. En zijn er helemaal nog geen gegadigden geweest ?

— Tot dusver nog niet, mijnheer. Ik moet zeggen, dat losse diamanten veel minder gemakkelijk te verkopen zijn dan colliers of in ringen gezette stenen. Men moet een groot liefhebber van juwelen zijn om een solitaire van zo 'n grootte te kopen.

— Dat kan ik mij voorstellen, antwoordde Raffles. De steen is eigenlijk alleen maar bruikbaar om als sluitsteen te dienen voor een diadeem, of om aan een platinakettinkje om de hals te wor-

den gedragen, voor een rivière is hij veel te groot. Ik ben echter overtuigd dat u niet zolang zult hoeven te wachten, alvorens u die prachtige steen zult hebben verkocht, er zijn heel veel rijke mensen in New York.

— Daarvoor is mijnheer Walker dan ook niet bang, mijnheer, hernam de chef glimlachend. Wanneer u echter zin mocht hebben in de steen, hij is nog vrij.

— Ik zal er nog eens een nachtje over slapen, zei Raffles en nogmaals wierp hij een bewonderende blik op de steen. Ik dank u voor de moeite, die u zich gegeven hebt.

— Volstrekt geen dank, mijnheer, zei de chef met 'n beleefde buiging. Gaarne tot uw dienst.

De steen werd weer op zijn vorige plaats gelegd, er klonk een zacht klappend geluid, de deur was vrij gemaakt. Raffles en Brand verlieten de winkel weer. De eerste scheen in gedachten verdiept te zijn en zij hadden het hotel al bijna bereikt, toen hij opkeek en op zachte toon zei :

— Een buitengewoon magnifiek kleinood, een kostbare steen, inderdaad.

— Dat geef ik toe, maar ik zou er heel wat voor over hebben, als ik wist, hoe jij die diamant van plaats dacht te veranderen, van de étalage in je zak ?

— Ik geloof niet dat het zo moeilijk zal zijn, als jij het je voorstelt, antwoordde Raffles bedaard. Onderschat je eigen vingervlugheid niet. Heb ik het niet zelf gezien, hoe je in een helder verlichte feestzaal de zwarte parel van de Radjah van Gwalipur hebt omgewisseld tegen een dito, die echter vals en niet meer dan tien dollarcen ten waard was ?

— Alles goed en wel, maar wij hadden die valse parel in ons bezit en ik zou wel eens willen weten hoe je hier aan een duplicaat van die zeldzame diamant zoudt kunnen komen ?

— Ik geef toe, dat het niet zo gemakkelijk is en dat er wel een paar dagen zullen verlopen, alvorens ik zo 'n duplicaat heb kunnen maken. In Londen zou ik er in mijn laboratorium in enkele uren een kunnen fabriceren. Wij moeten

roelen met de riemen die wij hebben en met een beetje goede wil zullen wij wel slagen. Alles wat ik nodig heb is wat kiezelzuur, zwavel, nikkel kristallen, lood en zand.

— En een oven, riep Brand uit. Een oven, die je kunt verhitten tot minstens zeventienhonderd graden.

— Een lasapparaat zal het ook wel doen, zei Raffles kalm. Men kan zo iets wel huren of kopen.

— En wil je die grap op je hotelkamer uitvoeren?

— Stel niet zulke dwaze vragen. Daar is natuurlijk geen sprake van. Maar wel kunnen wij een loods huren en het daar proberen. Ik weet heel goed dat men bij een enigszins nauwkeurige beschouwing, ook zonder loupe, het bedrog moet opmerken, maar dan hoop ik al buiten de deur te zijn.

— En als je er nog binnen bent?

— Die vraag wordt niet gesteld, viel Raffles hem kortaf in de rede. Mocht het geval zich voordoen, dan zal ik naar omstandigheden handelen.

— Je neemt de zaak op met een luchthartigheid, die mij van je verbaast, Edward, zei Brand verwonderd. Het is allemaal vrij omslachtig, het stelt je bloot aan allerlei indiscreties van de kant van de politie en tenslotte kan het bedrog te vroeg ontdekt worden.

— Een enkele vraag, Charles. Zie jij kans, onopgemerkt twee stenen met elkaar te verruilen?

— Dat durf ik wel te zeggen.

— Dan is de zaak in orde en wij gaan onmiddellijk aan het werk. Ik heb nu nog een hele duidelijke voorstelling van de steen en daar moet ik gebruik van maken.

De mannen gingen aan het werk. Henderson verschaftte hun eenvoudige kleren, bij een uitdrager in een heel ander gedeelte van de reuzestad gekocht, namelijk in New Jersey, in een rommelig buurtje bij Hoboken, dicht bij de aanlegsteigers van de Holland-Amerika-lijn, en hij zorgde ook voor een kleine werkplaats, die juist een enkele week vrij zou zijn en waarvan de eigenaar

maar al te blij was, die acht dagen huur te kunnen verdienen. Ook huurde de chauffeur, die verstand van dergelijke dingen had, een lasapparaat en intussen kochten Raffles en Brand, die zich op een eenzame plek in een bosrijke streek ten noorden van de George Washington Memorial Bridge binnen in een gehuurde auto vermomd hadden, voor minder dan tien dollar alles wat er nodig was voor het vervaardigen van die imitatie diamanten, die op het toneel vaak gedragen worden en die dikwijls zó uitstekend zijn nagebootst, dat alleen deskundigen het bedrog kunnen opmerken.

In de werkplaats was een kleine smidse, een aambeeld en een werkbank met bankschroef en toen Raffles en Brand de volgende dag aan de slag gingen, stond er onder de vaardige vingers van de Gentleman-Inbreker, langzaam, heel langzaam, een brok glas, dat bedrieglijk veel leek op een diamant, laagje voor laagje, totdat het eindelijk groter was dan de gele diamant van Walker. De afkoeling duurde ruim twee dagen en toen begon het slijpen, wat veel minder werk en tijd kostte dan het slijpen van echte diamanten, daar de nagemaakte dit gebrek hebben, dat zij veel zachter zijn en men er met een echte diamant een tamelijk diepe kras in kan geven...

Onder de kundigheden, die Raffles zich had eigen gemaakt als hulp bij zijn vreemde beroep, nam het kloven en slijpen van diamanten een voorname plaats in en het kostte hem dan ook niet veel moeite de facetten aan de nagemaakte gele diamant te slijpen, die hij ook bij de echte had gezien.

Tegen de avond van de derde dag was het werk klaar.

Glimlachend legde Raffles de glanzend gepoetste steen op een stukje zeemleer en liet hem aan Brand zien, die een kreet van bewondering slaakte en uitriep:

— Als twee druppels water.

— Wanneer Walker en zijn chef er ook zo over denken, dan zijn wij al geholpen, zei Raffles droogjes. Wij zullen er trouwens morgen direkt de proef op gaan nemen.

— Maar zou het geen argwaan wekken, als je opnieuw vroeg, de steen te zien?

— Ik ben ook beslist niet van plan in dezelfde gedaante van graaf Palmhurst naar de steen te vragen, antwoordde Raffles. Dat zou inderdaad wat onvoorzichtig zijn. Nee, ik wil nu een eerbiedwaardige grijsaard zijn met witte lokken, want het is merkwaardig, maar die boezemen menigeen het grootste vertrouwen in.

Hij pakte de imitatie-diamant zorgvuldig in, waarna de beide mannen de werkplaats verlieten, om in dezelfde auto, weer op een eenzame plek, hun vermomming te gaan afleggen. Nu was het zwaarste werk gedaan, tenminste volgens Raffles, ofschoon Brand van een andere mening was.

De volgende morgen huurden de twee vrienden opnieuw dezelfde auto, die nu door Henderson werd bestuurd en reden naar Little Neck, op een half uur afstand van New York City, waar, zij aan de totaal verlaten oever van de baai, op een eenzame plek hun uiterlijk een nieuwe gedaanteverwisseling lieten ondergaan. Het was nu een deftige oude heer, met een spiegelende schedel, witte lokken en een witte baard, die hem tot ver over de borst viel, die in gezelschap van een heer met een Japans uiterlijk en glanzend zwart haar in de auto stapte. Brand had zich een bril met lichtblauwe glazen aangeschaft zodat de kleur van zijn ogen niet zo gemakkelijk te herkennen viel. Henderson zelf had moeite, de stoutmoedige avonturier te herkennen in die wit gebaarde heer.

Brand kreeg nu de diamant te bewaren en van dit ogenblik af vermande hij zich, daar hij maar al te goed begreep, dat een enkele vergissing, een te langzame beweging de hele toelag kon doen mislukken niet alleen, maar ook hen beiden in groot gevaar zou brengen.

De drie mannen hadden in een van de restaurants aan de Grand Central Parkway geluncht en het liep al tegen vier uur, voor zij weer in New York terug waren. Met opzet had Raffles een vrij

druk uur uitgekozen, om zijn slag te slaan, daar men dan ook op anderen moest letten en Charles Brand zijn « verwisselingstruc » met meer zekerheid en minder kans voor ontdekking zou kunnen verrichten.

Henderson kreeg opdracht de auto weer te gaan afleveren, want Raffles wilde hem niet in dit avontuur betrekken, daar het niet onmogelijk was, dat voorbijgangers later zich de wachtende auto zouden herinneren en de reusachtige chauffeur achter het stuur. Zo gingen zij dus lopend naar de Vijfde Avenue en stapten onvervaard de winkel van Walker binnen.

Daar zij er wel voor gezorgd hadden een deftige indruk te maken, liet men hen niet lang wachten. De chef zelf kwam toelopen en wendde zich tot Raffles met de vraag waarmee hij hem van dienst kon zijn.

— Neem mij niet kwalijk als ik u ophoud, mijnheer, begon Raffles met een volkomen veranderde stem, zwaar en dreunend als van een oud-militair, maar ik zou wel graag de gele diamant willen zien, die u sinds enige dagen étaleert. Misschien koop ik hem als huwelijkscadeau voor mijn dochter.

De chef maakte een gebaar van teleurstelling en zei :

— Wel, dat spijt mij bijzonder, mijnheer, maar de gele diamant is vanochtend verkocht aan een zekere mijnheer Thomas Rixey en al aan hem afgeleverd.

Dat was een slag voor Raffles, maar geen spier op zijn gezicht bewoog en hij zei alleen maar met een gebaar van berusting :

— Dat spijt mij bijzonder. Ik had juist graag die steen gekocht, omdat hij iets merkwaardigs was en m'n dochter is vooral gesteld op stenen, die buiten het gewone kader vallen.

Op dat ogenblik ging de deur van het particuliere kantoor open en Walker verscheen op de drempel, die 'n schraal, goed geklede heer, met koortsachtige schitterende ogen en ingevallen wangen uitliet. Daarbij maakte hij veel strijka-

ges en zijn gezicht glom van voldoening en blijdschap.

Terwijl hij zijn bezoeker naar de deur leidde, zei hij, luid genoeg om door Raffles te worden verstaan :

— Ik hoop, dat ik met uw blauwe diamant evenveel succes zal hebben als met de gele, mijnheer Reeve. U zult nu wel over mij tevreden zijn en u weet het, u zult in mij altijd de man vinden, die uw diamanten koopt. Natuurlijk als u er een redelijke prijs voor vraagt. U moet niet vergeten dat wij juweliërs veel risico hebben en hoeveel... de rest ging verloren, want de beide heren hadden nu de deur bereikt.

Maar Newberry, die het gesprokene ook gehoord had, hield Raffles die al weg wilde gaan, met een gebaar tegen

en zei :

— Een ogenblik alstublieft. U wilde iets bijzonders zien, nietwaar ? Welnu, mijnheer Walker heeft net een buitengewoon fraaie diamant gekocht van de heer, die u daar ziet vertrekken.

Hij wenkte Walker, fluisterde hem 'n paar woorden toe en ging toen verder :

— Mijnheer Walker wil u de steen graag laten zien.

De juwelier liep weg, stapte zijn kantoor binnen en kwam met een kleine sandelhouten doos terug. Hij nam er het deksel af, met schitterende ogen en op het donker glanzende fluweel lag een buitengewoon grote, ongewoon schitterende diamant van een uiterst zeldzame, diepblauwe kleur.

HOOFDSTUK III.

DE BEZITTER VAN DE GELE DIAMANT

Raffles en Brand keken enige ogenblikken met grote verbazing en zwijgend naar de prachtige steen, die daar flonkerde met een diepblauwe kleur, een kleur, zoals Raffles nog nooit tevoren gezien had. Hij verzocht de steen wat nader te mogen bekijken en zijn bewondering nam nog toe, toen hij het prachtige juweel door de loupe kon bezichtigen.

— Wel, mijnheer, lokt deze steen u niet evensterk aan als onze gele diamant ? vroeg de chef glimlachend, in de hoop dat hij deze goede klant, de pas gekochte diamant dadelijk weer met grote winst zou kunnen verkopen.

— Ik had het juist begrepen op die

gele steen, deze blauwe diamant is weliswaar prachtig en van een zeldzame grootte en zuiverheid, maar... hij is niet geel en dat is voor mij reden genoeg om hem niet te nemen. Apropos, welke prijs vraagt u er voor ?

Deze vraag was gericht tot Walker, die met schitterende oogjes naar zijn nieuwe aanwinst keek en die nu antwoordde :

— Ik denk dat ik deze steen niet onder de tweehonderd vijftigduizend zal kunnen afstaan, mijnheer. U ziet hoe groot en van welk een zeldzame kleur hij is. U blijft er bij, dat u deze zeldzame en kostbare curiositeit niet wil kopen ? Newberry, leg hem dan maar

in de étalage.

De steen werd op dezelfde plaats, waar vroeger de gele diamant gelegen had, in de etalage gelegd, waar hij onmiddellijk de aandacht trok van de voorbijgangers, die vol bewondering bleven stilstaan.

Maar Raffles was nog niet tevreden. Hij wendde zich opnieuw tot de juwelier en vroeg:

— Aan wie zei je ook weer, dat de gele diamant, die ik zo graag had willen bezitten, verkocht was?

— Aan mijnheer Thomas Rixey.

— Wie is dat?

— Wie dat is? riep Walker verbaasd uit. Wilt u zeggen, dat u Thomas Rixey, de fabrikant van de Rixey Motoren niet kent?

— Ik hoor zijn naam vandaag inderdaad pas voor het eerst, gaf Raffles ten antwoord. Ik geef echter toe dat ik nooit op een motor zit en dus ook geen belang er bij heb, te weten wie deze machines bouwt. Enfin, ik weet nu tenminste wie mij die steen voor de neus heeft weggekaapt. Hij is zeker heel rijk, die mijnheer Rixey?

— Hij behoort tot de vijftig rijkste mannen van heel Amerika.

— Nu, ik zal er mij in moeten schikken. Misschien... ik heb u net onwillekeurig, enige woorden horen richten tot de heer, die u deze diamant verkocht heeft. Kunt u mij zijn adres niet geven, opdat ik mij tot hem wend, om hem te vragen, of hij misschien nog zo 'n gele diamant te koop heeft?

De winkelier scheen een beetje verlegen te zijn en antwoordde, overigens niet geheel naar de waarheid.

— Zijn adres ken ik niet, mijnheer, al lijkt dat u misschien vreemd. Hij heeft enige kostbare diamanten, hij verkoopt ze mij, ik betaal ze...

— En de herkomst is u onverschillig, vulde Raffles de zin aan. Het is volkomen begrijpelijk, mijnheer Walker. Ik wil u eerlijk bekennen, dat het mij ook niet had kunnen schelen, waar die prachtige gele diamant van afkomstig was, wanneer ik het geluk had gehad hem te kunnen kopen.

— Maar misschien wilt u mij uw naam en uw adres geven, mijnheer, antwoordde Walker, dan beloof ik u, dat ik u zal verwittigen zodra Mr. Reeve mij opnieuw een gele diamant ten verkoop komt aanbieden.

— Ik stel uw bereidwilligheid zeer op prijs, maar ik weet niet of ik wel zo gauw weer in de étalage zal zijn hier terug te komen. Intussen, bedankt voor al uw moeite en het bezichtigen van de blauwe diamant.

Raffles en Brand wendden zich naar de deur en stonden een ogenblik later weer op straat. Zij bleven nog enige tijd stilstaan voor de étalage, waarin de blauwe diamant geheimzinnig lag te flonkeren en nu wandelden zij langzaam de Vijfde Avenue af totdat, Raffles begon:

— Dat was een lelijke streep door de rekening, beste kerel.

— Inderdaad Edward, het zou wel bezwaarlijk geweest zijn, die gele kristal in mijn zak, die geen dollar waard is, om te ruilen tegen die prachtige blauwe steen.

— Ja, het zal wel lastig zijn, de gele diamant nu nog in ons bezit te krijgen, zei Raffles peinzend.

— Lastig, zeg maar gerust zo goed als onmogelijk, antwoordde Brand.

— Er is niet veel dat onmogelijk is op deze wereld, Charles, zei Raffles met een glimlach. Wij hebben nog altijd de imitatie steen en die mijnheer Rixey zal hem toch wel niet altijd in zijn brandkast houden. En zelfs al deed hij het wel, dan nog bestaan er wel middelen, hem te dwingen, die steen eens te voorschijn te halen.

— Je geeft het dus niet op?

— Ik denk er niet aan.

— Maar waarom het niet te proberen met de blauwe diamant?

— Op gevaar af, dat wij een herhaling krijgen van deze teleurstelling? Nee, Charles, ditmaal zal ik verstandiger zijn. Het maken van een blauwe steen is bovendien veel moeilijker. Ik heb daar minstens veertien dagen voor nodig en in die tijd is die diamant natuurlijk ook weer verkocht. Er zijn

hier in New York wel een tweehonderd multi-miljonairs, die zo 'n steen kunnen kopen, zonder dat het een al te grote bres in hun geldmiddelen slaat.

Hij zweeg even, in gedachten verzonken, en ging toen verder :

— Eigenlijk zou ik die M. Reeve wel eens willen leren kennen. Het moet een interessant man zijn. Heb je hem goed gezien?

— O ja, het is een gezicht, dat men niet zo gauw vergeet, met die brandende ogen, die scherpe, lange neus en die bleke, ingevallen wangen.

— Ja, het type van een man die erg veel nadenkt, antwoordde Raffles, enige malen met het hoofd knikkend. Ik zou toch wel eens willen weten hoe hij aan die prachtige diamanten gekomen is. Misschien ga ik hem wel eens opzoeken.

— Daarvoor zou je zijn adres moeten hebben, Edward.

— Dat zal niet zo moeilijk te vinden zijn, al heeft Walker het mij niet willen opgeven. Want ik ben overtuigd dat hij het heel goed wist, maar het met opzet verzwegen heeft, uit angst dat hij zijn winst als tussenhandelaar zou kwijtraken. Maar in allereerste plaats zullen wij ons eens met die mijnheer Rixey bemoeien, de schatrijke fabrikant.

— Weet je werkelijk niet wie hij is?

— Natuurlijk weet ik het, maar het zou voor een grijsaard, die uit een andere stad heet te komen en die er helemaal niet uitziet alsof hij op motoren pleegt te zitten, wel wat eigenaardig zijn, als hij wist wie Rixey was. Maar als John Raffles weet ik het natuurlijk héél goed. Ik meen, dat hij zijn huis ergens in de Veertiende Straat heeft en reusachtige fabrieken liggen in Brooklijn, aan de overkant van de East River. En ik zie niet in, waarom wij het bij die gele diamant zouden laten. Maar, dat zal afhangen van het karakter van Thomas Rixey. Je weet, dat ik principieel nooit iets neem van mensen, die hoewel rijk, toch liefdadigheid beoefenen. Maar die gele diamant wil ik nu eenmaal in mijn bezit hebben, dat heb ik mij vast voorgenomen.

Neg terwijl hij sprak, had Raffles 'n

taxi gewenkt en de chauffeur kreeg opdracht, de beide mannen tot dicht bij de plek te rijden, waar zij zich hadden vermomd en waar zij nu weer hun vorige gedaante gingen aannemen.

Zij aanvaardden beide de terugweg, om enige uren later als graaf Palmhurst en zijn sekretaris het diner te gebruiken in de grote eetzaal van het « Waldorf Astoria-Hotel ».

Die avond zouden zij naar een voorstelling van Aïda in de Metropolitan Opera gaan, waarvoor Raffles al een paar dagen geleden plaatsen had gereserveerd. De zaal was al donker toen zij hun loge binnenkwamen en juist ging het doek op toen zij hun plaatsen innamen.

Onmiddellijk kwamen zij onder de indruk van de muziek van Verdi en van de manier, waarop hier, in het land van de dollar, de kunst werd gediend, want zij moesten het wel erkennen: de voorstelling stond op een buitengewoon hoog peil. Lewiss Caroll zong de rol van Rameses en hij overtrof zich zelf. Toen het doek na het eerste bedrijf viel, barstte er een storm van applaus los.

Toen ging het licht op en Raffles en Brand wierpen een blik om zich heen. Dadelijk werd hun aandacht getrokken naar een loge, bijna recht tegenover het toneel, waarin drie personen zaten.

De oudste was een man van ongeveer vijftig jaar, zeker zes voet lang, en evenredig breed een ware kolos, met een hoogrood gezicht, pruiken vlas in plaats van wenkbrauwen, touwkleurig haar, in het midden gescheiden en blijkbaar met moeite glad gehouden. Hij droeg 'n smoking en in het midden van zijn glanzend wit overhemd fonkelde een kleine, zwarte parel. Hij was zorgvuldig geschoren en zijn hoogrood gezicht maakte geen onaangename indruk, maar het getuigde van een buitengewone kopigheid, met die brede kaken en dat lage, vierkante voorhoofd.

Aan de linkerkant zat 'n jongeman van hoogstens vijf en twintig jaar, met een schrander, open gezicht en grote, kastanjebruine ogen.

Aan de overkant zat een buitenge-

woon knap meisje, die op het oog even koppig leek als de man, die naast haar zat en die blijkbaar haar vader was. Maar de vlaskleur van het haar van de vader had bij de dochter plaats gemaakt voor een prachtig goudblond.

Maar het eerst naar dit alles keken Raffles en Brand niet. Nee, dadelijk werden hun blikken getrokken naar de schitterende, gele diamant, die aan een fijn kettinkje van platina om de hals van het meisje hing.

Toen keken zij elkaar glimlachend aan en Raffles zei zacht:

— Dat is onze man.

— Daar hoeft je niet aan te twifelen want het is onze gele diamant, beaamde Brand.

Er kwam nu een ouvreuse binnen met programma's, Raffles kocht er een en maakte van de gelegenheid gebruik om te vragen:

— Kent u bijgeval die heer met dat rode gezicht, drie loges hier vandaan?

De ouvreuse keek even in de aangeduide richting en antwoordde toen:

— Dat is mijnheer Thomas Rixey, mijnheer.

— En die twee jongelui zijn zeker zijn kinderen, nietwaar?

— Nee, mijnheer, alleen Miss Daisy. Die jongeman is zijn neef, Jack Terrell. Zij komen hier dikwijls, wij kennen hen goed.

Raffles drukte het meisje een geldstuk in de hand, tevreden dat hij wist wat hij wilde weten. En zonder dat het opviel begon hij het drietal te bestuderen.

De deur van de loge van Rixey ging open en er kwam een heer binnen, die een paar woorden met de fabrikant sprak, waarna deze opstond en met de ander plaats nam in het kleine voorvertrekje, dat bestemd was om jassen en mantels af te leggen en voor de grote spiegel een beetje toilet te maken.

De jongelui bleven alleen, wisselden nu en dan een paar woorden met elkaar, maar schenen zich voor de rest tamelijk te vervelen, totdat Rixey terugkeerde, hen beurtelings met een snelle blik opnam en daarna weer tussen hen in ging zitten.

Raffles echter, had nu aan zijn nieuwsgierigheid voldaan en liet zijn ogen verder door de zaal dwalen, die tot bijna de laatste plaats bezet was. Plotseling trok hij Brand zacht bij de mouw, die hem aankeek en vroeg:

— Wat is er?

— Kijk daar eens, in die benedenloge, de vierde van het toneel. Herken je de man, die daar zit?

Brand keek in de aangeduide richting en wist onmiddellijk wie de man was. Hij had hem diezelfde middag gezien in de juweliërswinkel van Walker. Het was Mr. Reeve, de man van de diamanten. Hij was in rok en zijn gezicht was bleker dan ooit.

Naast hem zat een heel jong meisje, dat sprekend op hem leek en zeker zijn dochter moest zijn. Zij had een ovaal, onberispelijk gevormd gezicht, waarin de mooiste zwarte ogen flonkerden, die Brand ooit in een meisjesgezicht had gezien, ogen vol leven en verstand, die echter nu omfloersd schenen te zijn door een onbestemde melancholie. Het meisje droeg een smaakvol avondtoilet, dat haar blanke hals en armen vrij liet. Als enig sieraad droeg zij een grote parel aan een dun gouden kettinkje om de hals.

En toen Brand zo aandachtig naar het tweetal keek, zag hij dat het meisje, daar beneden, de blikken langs de loges van de eerste verdieping aan de overkant liet dwalen, Jack Terrell in het oog kreeg en hem snel en bijna onmerkbaar even toeknikte. Het volgende ogenblik was zij schijnbaar druk met het lezen in haar programma.

Ook Raffles had de snelle begroeting gezien en wendde zich nu glimlachend tot Brand met de opmerking:

— Men zou zeggen, dat hier een kleine comédie wordt opgevoerd. Hier hebben wij al een volgend bedrijf.

Inderdaad, Terrell was opgestaan, maakte blijkbaar zijn verontschuldigen aan zijn nicht en zijn oom, en verliet de loge. Er verliepen een paar minuten en toen zagen de beide mannen, hoe hij de loge van Reeve binnentrad, hem de hand drukte en een hoofse bui-

ging maakte voor het meisje, dat hem met een vriendelijke hoofdbeweging op een lege stoel wees en met hem begon te praten.

Raffles keek weer naar Rixey en zag hoe de fabrikant blijkbaar ontstemd, met zijn dikke vingers op de rand van de loge trommelde en iets scheen te zeggen tegen zijn dochter, die onverschillig haar schouders ophaalde en geen antwoord gaf.

Een ogenblik daarna verliet Terrell de loge van Reeve weer en net toen hij die van zijn room binnentrad, ging het doek voor het tweede bedrijf op.

Gedurende het spel was het in de zaal te donker om iets te kunnen zien, maar toen het doek opnieuw viel, stonden Rixey, zijn neef en zijn dochter op en Raffles en Brand zagen hoe zij in het kleine voorvertrek hun jassen en mantels aandeden en daarna vertrokken.

En al die tijd had de dochter van Reeve haar ogen tot de loge van Rixey gevestigd gehouden.

— Het is, zoals ik zei, meende Raffles, hier is een kleine comédie gaande, tenminste wanneer het geen drama is. Het is duidelijk, dat mijnheer Rixey dat bezoek van zijn neef aan de loge aan de overkant beslist niet scheen goed te keuren. Nu, wij zullen er wel wat meer van horen, want ik ben van plan eens een bezoek te gaan brengen aan onze fabrikant.

— Ik stel mij dat niet zo gemakkelijk voor, Edward. Mij dunk, dat zo 'n Vorst van de Industrie zijn huis maar niet zo openzet voor de eerste de beste vreemdeling.

— Maar ik zal niet de eerste de beste zijn, Charles, antwoordde Raffles. Ik zal wel een vermomming gebruiken, waardoor Rixey er toe gebracht wordt, mij in zijn huis toe te laten, als het kan goedschiks, maar desnoods kwaadschiks.

De twee vrienden bleven de opera tot de laatste noot uithoren en keerden toen naar hun hotel terug.

HOOFDSTUK IV.

HET SPEL VAN DE LIEFDE EN VAN HET GELD

De volgende ochtend begonnen Raffles en Brand uit te zien naar een huis, waar zij gedurende enige tijd zouden kunnen wonen, in plaats van in het Waldorf Astoria Hotel en waar zij beter in de gelegenheid zouden zijn, zich als het moest, te vermommen. Zij slaagden er niet zonder moeite in, vlak bij Jamaica een kleine villa, aan de Grand Central Parkway gelegen, te huren, niet meer dan een optrekje, gemeubileerd en wel, waar zij nog diezelfde middag introkken. Zij waren nu tenminste vrij om te doen wat zij wilden, zonder daarbij op de vingers te worden gekeken door de gasten en het personeel van het grote hotel.

Henderson had voor de aankoop van een tweedehands, maar nog goede auto gezorgd, waarmee het mogelijk was, binnen een half uur New York-City te bereiken.

Nadat dit alles geregeld was, begon Raffles te denken aan de uitvoering van zijn plannen. De moeilijkheid was, toegang te krijgen tot het huis van de motorfabrikant, dat, zoals Brand had gezegd, natuurlijk niet voor de eerste de beste vreemdeling zou openstaan.

Tenslotte meende Raffles het te hebben gevonden. Hij verkleedde zich zorgvuldig, besteedde veel zorg aan zijn gezicht en zag er na een half uur uit, al wat men maar wil, maar zeker niet als de graaf Palmhurst van zoëven. Hij bekeek zich voldaan in de spiegel en wend-

de zich tot Brand die vol bewondering had toegekeken met de woorden:

— Ik zal het er nu maar eens op wagen, om onder deze vermomming onze vriend Rixey te gaan bezoeken.

— Wat stel je nu eigenlijk voor?

— Een uitvinder.

— Wat heb je uitgevonden?

— Weet ik het? Het zal mij onderweg wel invallen. Een nieuwe klepeloze motor, een vacuum smering, een nieuwe krachtsoverbrenging, ik weet het nog niet. In ieder geval moet het natuurlijk iets zijn, waardoor onze man zich aangesproken voelt. Tot ziens, ik hoop nog tegen het middagmaal terug te zijn. Jij zult je tijd zeker wel moeten besteden, om met de hulp van Henderson voor een goede maaltijd te zorgen.

Hij drukte Brand de hand en de jongeman zag hem een eind verder een taxi aanroepen, die naar de stad reed. Toen de taxi, in New York aangekomen, door het Central Park reed, schoof haar rakelings een lange sportwagen voorbij, waarin maar twee personen zaten. Maar al reed de wagen ook snel, Raffles had nog tijd genoeg gehad, in de man achter het stuur Jack Terrell en naast hem de dochter van Reeve te herkennen. Een ogenblik later was de wagen uit het gezicht verdwenen.

— Dat is een brutaal heerschap, mompelde Raffles bij zichzelf. Het is duidelijk dat zijn oom zijn bezoek in de loge van het jonge meisje met ge-

mengde gevoelens aanzag en er hem het liefst eigenhandig was gaan weghalen.

Ongeveer een kwartier later stopte de taxi tenslotte voor het huis in de Veertiende Straat van Thomas Rixey. Raffles zag met een enkele blik dat het een van de prachtigste huizen was in deze straat, die toch al rijk was aan grote herenhuizen. Hij stapte uit, betaalde de chauffeur en zond hem weg.

Het was toen omstreeks zes uur in de middag en er bestond dus reden om aan te nemen dat de fabrikant al van de fabriek was teruggekeerd.

Hij liep langs het brede tegelpad, waarlangs de auto's en motoren tot vlak voor de monumentale deur konden rijden, naar het huis en belde aan.

Een bediende in kuitbroek en rok van zwart laken, versierd met vergulde knopen opende hem de deur en vroeg wat hij wenste.

— Ik zou graag mijnheer Rixey gesproken hebben, antwoordde Raffles. Ik hoop toch dat hij thuis is?

— Dat wel, maar ik weet niet of hij nu gelegenheid heeft om u te ontvangen.

— Hoezo, heeft mijnheer Rixey bezook?

— Ook dat. De neef van mijnheer is bij hem. Kunt u het doel van uw bezook niet aan de sekretaris van mijnheer Rixey meedelen? U komt toch zeker voor zaken?

— Inderdaad, voor hele belangrijke zaken.

— Dan zal ik mijnheer Cole gaan verwittigen.

— Een ogenblikje, beste man. Als het enigszins mogelijk is, zou ik liever met mijnheer Rixey zelf willen spreken.

— Maar dat gaat toch maar zo niet, mijnheer. Men kan mijnheer Thomas Rixey maar niet te spreken krijgen als... als een of ander Senaatslid of zo iemand. Als u over zaken komt spreken, zult u, vrees ik, wel verplicht zijn, u eerst tot mijnheer Cole te wenden. Die kan dan, als het nodig mocht zijn, een uur vaststellen, waarop u met mijnheer Rixey zelf kunt spreken. Maar daar komt mijnheer Cole niet aan.

Opzij van de reusachtige hall, die verlicht werd door een geweldige glazen koepel met zacht gekleurde ruiten, was een deur opengegaan en er kwam een jonge man uit, met enige papieren in de hand en zijn vulpen nog tussen de vingers. Hij scheen de hall te willen oversteken in de richting van de brede statietrap, die naar een gaanderij voerde, die over de gehele breedte van de hall liep, toen een plotselinge gebeurtenis hem daarvan terughield.

Want boven aan de trap, nadat er met tamelijk veel lawaai een deur was dicht gesloten, werden driftige stemmen hoorbaar van personen, die op dat ogenblik nog niet zichtbaar waren, maar verderop in de brede gang stonden, waarvan de gaanderij 't verlengde was.

— En nu zeg ik je voor de laatste keer, dat het uit moet zijn met dat meisje, of wij worden kwade vrienden, klonk de stem van Rixey, die hij blijkbaar zachter trachtte te doen klinken, ofschoon hem dit maar half lukte, want hij had een machtig, dreunend geluid. Blijf je je tegen mijn wensen verzetten, wat betreft Daisy, dan moet je maar hebben wat er op staat.

— Stil toch, oom, wilt u dat de bedienden u horen? klonk driftig en met moeite beheerst de stem van Jack Terrell, ik heb u mijn mening gezegd en daar blijf ik bij, hoe het mij ook spijt. Maar het hart laat zich niet dwingen. Ik voel erg veel voor Daisy, ik mag haar graag, maar verder gaat het niet. Mijn hart is al bezet en ik ben een man van mijn woord.

— Maar het meisje is arm en haar vader houdt er een heel verdacht beroep op na. Ik vertrouw die kerel voor geen cent, riep de nijldige stem van Rixey weer.

— Stil, oom, riep Terrell heftig nu zelf vergeten, dat men hem zou kunnen horen. Ik wil niet, dat u kwaad van hem spreekt. En bovendien, wat kan mij haar vader schelen? Ik wil toch niet met hem trouwen? En wat Rensé betreft, al was zij straatarm, dan zou het mij nog niets kunnen schelen. Wat uw bedrugging van Rensé betreft, u bent haar ten uit-

voer brengen, als u wilt, het zou mij spijten, méér dan ik u zeggen kan, maar mijn hart wil en kan ik geen geweld aandoen.

— Het is goed. Het is nog nooit gebeurd, dat men Thomas Rixey iets heeft durven weigeren en ik zal je laten voelen, wat het betekent, als men mijn plannen in duigen gooit.

Op dat ogenblik verschenen de twee ruziemakende mannen boven aan de trap en bleven even verbluft staan, toen zij zagen dat er in de hall mensen waren, die zelf erg verlegen waren, dat zij dit gesprek hadden gehoord, dat blijkbaar niet voor hun oren bestemd was. Cole herstelde zich het eerst en deed alsof hij niets gehoord had. Hij liep op Raffles toe, vol aandacht voor een prachtige gobelin, dat aan de deur hing en vroeg tamelijk kortaf:

— Wat is er van uw dienst, mijnheer?

Raffles draaide zich snel om en antwoordde:

— Ik wilde mijnheer Rixey spreken over een belangrijke zaak, die erg voordelig voor hem zal zijn.

— Uitvinder ? vroeg Cole.

— Inderdaad, mijnheer.

— Wat is het?

— Een nieuwe soort transmissie, mijnheer. Geen riem, geen ketting, geen combinatie van die twee, ook geen overbrenging met conische kamwielen, kortom iets totaal nieuws. Arbeidsbesparing van minstens dertig procent, mogelijkheid om binnen enkele meters te remmen, minder onderhoudskosten, onbeperkte duurzaamheid.

— Hebt u uw tekeningen bij u?

— Dat niet, mijnheer. Ik wilde alleen een voorlopige bespreking met mijnheer Rixey voeren en een verdere afspraak maken.

— Wij kunnen niets beoordelen zonder tekeningen. Ik ben de particuliere sekretaris van mijnheer Rixey, Cole is mijn naam.

— En ik heet Heyward, antwoordde Raffles. Het spijt me werkelijk, dat ik niet direkt met mijnheer Rixey kan praten. Ik heb een voorkeur voor zijn

fabrikaat en ik weet zeker, dat er voor hem grote voordelen aan verbonden zijn wanneer hij zijn transmissie op zijn nieuwe modellen zou aanbrengen.

Maar Cole antwoordde enigszins ongeduldig:

— Kom nog eens terug, mijnheer Heyward, maar breng dan uw blauwdrukken mee. Wanneer uw uitvinding werkelijk enige waarde heeft, zal ik er met mijnheer Rixey over praten. Het heeft geen zin, hem nu lastig te vallen.

Zonder zich verder iets van de zogenaamde uitvinder aan te trekken, wendde Cole zich af en liep haastig op Rixey toe, die boven aan de trap was blijven staan, terwijl zijn neef snel de treden afdaalde en in het voorbijgaan de sekretaris van zijn oom vluchtig toeknikte.

De bediende met de kuitbroek was bij de deur blijven staan. Hij had het korte gesprek tussen de sekretaris en zijn bezoeker gehoord en keek Raffles aan met een blik, die aan duidelijkheid niets te wensen overliet: hij kon vertrekken. Vijf minuten later stond Raffles weer op straat en bromde in zichzelf:

— Ik lijk wel een schooljongen. Men neemt mij bij een handje en zet mij buiten de deur. En toch had ik dit vooruit kunnen voorzien, als ik maar even had nagedacht. Ik had moeten begrijpen, dat een fabrikant als Rixey, maar niet direkt de eerste de beste uitvinder ontvangt. Er zullen er honderden zijn, die zich met hetzelfde doel komen aanmelden en daarvan zijn er zeker acht en negentig met uitvindingen die geen dollarcent waard zijn, evenals de mijne bijvoorbeeld, want ik zou wel eens willen weten, waarmee men een beweging moet overbrengen van de motor naar het achterwiel, als het niet met een ketting, niet met een rem en ook niet met tandwielen is. Nu, iets heb ik er toch mee gewonnen, er is in mijn tegenwoordigheid alweer een tip opgelicht van de sluier, die het kleine liefdesgeschiedenisje van onze vriend Jack Terrell tot dusverre voor mij bedekte. Een goede vriend heeft zeker direkt overge-

briefd dat de jongeman net een ritje met zijn uitverkorene maakte en die dwaze miljonair, die zijn dochter met alle geweld aan zijn neef wil koppelen; ofschoon de jongelui blijkbaar volkomen onverschillig voor elkaar zijn, maakt zich driftig, omdat men zijn plannen durft dwarsbomen. Ik ben benieuwd, waar dit alles op zal uitlopen. Maar intussen sta ik weer voor de moeilijkheid, om toegang tot het huis van die zonderlinge vader te krijgen.

Onder deze alleenspraak, had Raffles in de Veertiende Straat heen en weer gelopen. Hij was kwaad op zichzelf, dat hij op deze manier zijn tijd verknoeid had en hij besloot direkt, nieuwe mijnen te leggen.

Hij besteedde een groot gedeelte van de avond om enkele informaties in te winnen betreffende de gewoonten van de fabrikant en men kon hem op de redaktie van het eerste het beste blad voortreffelijk inlichten, want Thomas Rixey was minstens even bekend als president Eisenhower.

Raffles kreeg zo te horen van welke club de fabrikant lid was, wat zijn geliefkoosde sport was, hoe hij zijn dag meestal indeelde, wat zijn gemiddeld jaarlijks inkomen was en nog meer wetenswaardigheden. Ook hoorde hij, dat Rixey sinds enige jaren weduwnaar was en dat het een publiek geheim was dat hij niets liever wilde dan zijn uitgebreide zaken na te laten aan zijn neef, bij gebrek aan een mannelijke opvolger en dat hij hem met zijn dochter

wilde laten trouwen.

Uitgerust met deze wetenschap, zocht Raffles een restaurant op, versterkte de inwendige mens, kocht onderweg een goed televisietoestel, dat nog diezelfde avond thuis bezorgd moest worden en keerde toen naar het gehuurde huis terug, waar Brand en Henderson met enige ongerustheid op hem wachtten, daar Raffles beloofd had, nog voor het middagmaal terug te zijn.

— Het spijt mij, Charles, zei hij, dat ik werd opgehouden en geen eer heb kunnen bewijzen aan het kooktalent van Henderson. Maar ik werd gewoon als een schooljongen weggestuurd en heb zelfs geen woord met Rixey kunnen wisselen. Wij moeten dus wel een ander middel zoeken, want zijn sekretaris wil eerst de blauwdrukken van mijn uitvinding zien en al heb ik zelf een vliegtuig gebouwd, die niet zo kwaad is, een nieuwe transmissie gaat boven mijn krachten. Ik heb echter enige kostbare gegevens weten te verzamelen en wij zullen nu de vesting op een andere manier proberen aan te tasten. Want ik wil naar binnen, het kost wat het kost.

Het drietal bleef die avond kalmpjes thuis. Het televisietoestel, dat bezorgd was, werd meteen aangesloten aan de antenne en men amuseerde zich een paar uurtjes met de dwaze capriolen en zotte gezichten van het populaire en schatten verdienende trio : Sid Cesar, Imogne Cola en Jackie Gleason.

HOOFDSTUK V.

BINNEN DE VESTING

De sociëteit, waarvan Rixey lid was, heette de « Racing Club » en was een van de meest selecte clubs van New York. Alleen zeer rijken konden er lid van zijn, want de contributie bedroeg niet minder dan vijfduizend dollars per jaar. Het waren dan ook uitsluitend schatrijke industrieëlen, voor het merendeel ongehuwd, die hier een tweede tehuis hadden gevonden.

Het prachtige gebouw van de « Racing Club » stond tussen de Achtenveertigste en Eenenvijftigste Straat, vlak bij het Rockefeller Center. Het was tien jaren geleden gesticht en de bouwkosten bedroegen het voor die tijd enorm hoge bedrag van tien miljoen dollar.

Het was op een avond, ongeveer vijf dagen na de vergeefse pogingen van Raffles om bij Rixey te worden toegelaten, toen er een veertigtal leden van de « Racing Club » verzameld was in de weelderige ingerichte conversatiezaal met haar vuistdik vloerkleed, haar door een meesterhand beschilderd plafond, haar kostbare meubelen en haar monumentale open haard. De meeste leden waren verdiept in een of ander tijdschrift.

Om tien uur kwam Rixey binnen, groot en zwaar in zijn smoking en zijn gezicht stond donker. Hij zag er uit als iemand die het niet voor de wind ging en toch had hij diezelfde dag enige heel goede orders afgesloten.

Maar dadelijk nadat hij was binnen-

gekomen, stond er een heer op uit een gemakkelijke fauteuil bij de leestafel, die tot op dat ogenblik had zitten praten met een lange en magere man, grijs haar en kwam haastig op Rixey toe.

Hij drukte hem de hand en zei:

— Ik ben blij, dat je er bent, Rixey. Kom eens gauw mee; ik geloof dat ik een uitstekende zaak voor je weet. Je mag mij wel dankbaar zijn, want ik heb dadelijk aan jou gedacht.

— Wat is dat voor onzin, Drake? vroeg Rixey brommend. Zeg alsjeblieft duidelijk wat je te zeggen hebt.

— Kom maar eens met mij mee. Ik zal je voorstellen aan een introducé, een Engelsman, die verbazend rijk is en dezer dagen naar Australië vertrekt. Hij moet zes duizend van de beste motoren hebben en ik heb hem dadelijk jouw naam genoemd.

Hiermee was de belangstelling van Rixey gaande gemaakt. Zesduizend motoren tegelijk; dat was nog eens een reusachtige bestelling, waaraan 'n zui-vere winst van minstens zeshonderd-duizend dollar zat. Zijn trekken klaarden dan ook op en hij volgde Drake, die hem naar de heer met het spaarzame haar bracht.

— Beste Moore, sta mij toe dat ik je voorstel aan mijnheer Thomas Rixey, de man die je hebben moet. Ik ben zijn vriend, het is waar, maar ik durf zeggen, dat er geen betere motoren gemaakt werden dan die van hem. IJzersterk,

bestand tegen alle weersinvloeden, honderdtien mijlen per uur op de weg en honderdttwintig op de baan, eenvoudig in het gebruik en niet duur.

— Het is mij aangenaam kennis met u te maken, mijnheer Rixey. Ik hoef u natuurlijk niet te zeggen, dat uw naam ook in Londen bekend is. Mischien heeft mijn vriend Drake u al gesproken over mijn plan?

— Hij heeft mij te verstaan gegeven, dat u zesduizend motoren nodig hebt, riep Rixey uit. Is dat zo?

— Zesduizend minstens. Ik heb jarenlang in Australië gewoond en ik ken het land uitstekend. Er worden daar nog niet veel motoren geïmporteerd en die er zijn, deugen niet voor de wegen. De vering is altijd ondeugdelijk en niet bestand tegen de schokken. Ik zoek een motor, waarvan de vering niets te wensen overlaat, dat tegen plotselinge klimaatwisselingen bestand is, niet te zwaar en niet te licht. Daarmee wil ik verschillende takken van dienst uitrusten. Ik hoef u zeker niet te zeggen dat ik dat plan liefst zoveel mogelijk geheim wil houden, om te voorkomen dat concurrenten mij vóór zijn.

Natuurlijk. Er zijn daar maar weinig agenten van de bekende merken als Indian, Harley Davidson, Excelsior, Flying Merkel, Triumph, Cleveland en nog enige andere, maar zij betrekken altijd maar bescheiden posten, en omdat zij bang zijn, dat zij met het bestelde zullen blijven zitten.

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer Moore, maar dit is een vrij precaire zaak, zei Rixey bedenkelijk.

— Ik zeg u, dat ik het land ken. Ik ben geen beunhaas en ik weet wat ik doe. Met een goede reklame bereikt men veel en ik durf het aan.

— En zoudt u die zesduizend motoren tegelijk moeten hebben?

— Dat is wel wat veel verlangd, antwoordde Moore glimlachend. Geen enkele fabriek zou mij die, lijkt mij, tegelijk kunnen leveren. Ik had gedacht, duizend in één keer en dan elke volgende maand vijfhonderd.

Vervolgens sprak men nog enige tijd

over het onderwerp door en Moore beloofde de volgende dag een bezoek aan de fabriek te brengen, om zich grondig op de hoogte te stellen van de Rixey motor. Daarop verontschuldigde hij zich en vertrok.

Rixey zag hem weggaan en vroeg op zachte toon aan Drake:

— Hoe ken je hem?

— Hij is een dag of vier geleden aan mij voorgesteld door de eerste sekretaris van de Engelse gezant.

— Hoe staat het met...?

Rixey voltooide de zin niet, maar maakte het in alle landen ter wereld begrepen gebaar van geldtellen.

— O, zijn betrouwbaarheid is boven iedere twijfel verheven. Hij heeft creditbrieven ter waarde van een half miljoen dollar bij zich en verder enige aanbevelingsbrieven voor bekende beurslui. Hij heeft trouwens een rekening-courant van vierhonderdduizend dollar geopend bij de Landbouw-Bank.

— Wat deed hij in Australië?

— Hij was daar agent voor een paar grote handelshuizen in Londen, maar is in de laatste tijd zaken voor zichzelf gaan doen en met groot succes.

— Je gelooft dus dat ik met hem in zee kan gaan?

— O ja. Maar het zal je niet zo gemakkelijk vallen, want hij is een uiterst voorzichtig heerschap en hij gaat niet over één nacht ijs.

— Als hij mijn motoren gezien heeft koopt hij ze, daar ben ik zeker van, riep de fabrikant. Ik zou wel eens willen zien, dat wat geschikt is voor de Amerikaanse wegen, niet zou voldoen op die van Australië.

— Denk daar niet te simpel over, posteerde de ander. De Amerikaanse wegen zijn golfbanen, vergeleken bij de Australische.

Drake wierp een blik op zijn horloge en sprong verschrikt op met de woorden:

— Ik heb een afspraak en ik zou bijna mijn tijd vergeten. Adieu Rixey, veel succes.

De twee heren schudden elkaar de hand en Rixey liep naar de aangrenzende speelzaal, waar hij al spoedig drie

kennissen had gevonden, bereid om een partijtje te bridgen.

De volgende ochtend, omstreeks tien uur, stopte er een prachtige auto voor het hek van de reusachtige fabriek van de Rixey-motoren. Moore stapte er uit, sprak enige woorden tot de chauffeur en ging naar het hek. De portier kwam haastig aangelopen en toen Moore zei wie hij was en wat hij kwam doen, opende de man dadelijk het zware hek en liet de bezoeker binnen.

Deze volgde het brede, betegelde pad, dat de portier hem had aangewezen en dat naar het grote kantoorgebouw leidde en stond enige ogenblikken later tegenover Rixey in hoogsteigen persoon, die verklaarde hem in de modellenkamer zelf een paar van de nieuwste produkten van zijn fabriek te tonen, de Rixey Roadmaster met horizontale cylinders, drie versnellingen en met een bijzonder soort verende voorvork.

Het model, keurig gelakt, stond op de standaard, zodat men het van alle kanten goed kon bekijken. Moore liep langzaam er omheen en bekeek het met het oog van de kenner. Toen hij zich weer had opgericht, zei hij:

— Het uiterlijk bevat mij wel, de machine heeft sierlijke lijnen en die liggende cylinders lijken mij heel goed. Maar de vering, de vering is nog niet helemaal wat zij voor mijn doel moet zijn. Dat systeem is waarschijnlijk uitstekend voor uw voortreffelijke Amerikaanse wegen, het is echter onvoldoende voor de ruwe, hobbelige paden, die men in Australië, naast voortreffelijke, maar helaas al te weinig hoofdwegen, vindt.

— Zoudt u nog enkele weken kunnen en willen wachten, totdat ik een nieuwe vering heb laten construeren en testen? Speciaal bestemd voor mijn motoren, die naar Portugal moeten worden uitgevoerd, waar de wegen eveneens miserabel moeten zijn?

— Ik heb mijn verblijf in New York op drie weken vastgesteld, mijnheer Rixey. Wanneer u kans ziet, in die tijd een andere veerconstructie te ontwerpen en aan te brengen, dan is dat zo-

veel te beter, want de machine staat mij werkelijk aan en ik geloof, dat ik haar daarginds grif zou verkopen, in Sidney, in Adelaide, in Melbourne en ook in het binnenland. Ik wil u er echter niet onkundig van laten, dat ik ook elders eens ga rondkijken, het is aan u niet het onderspit te delven.

— Het zal aan mij niet liggen, M. Moore, riep Rixey vol zelfvertrouwen uit. Wanneer u niets te verzuimen hebt doe mij dan het genoegen en bezichtigt mijn fabriek, dan kunt u zelf overtuigen, dat mijn fabrikaat voortreffelijk is.

Moore stemde toe en de tocht langs verschillende werkplaatsen begon. Het was een machtig bedrijf, waar, als het moest, per maand gemakkelijk vijfduizend machines kant en klaar konden worden afgeleverd.

Maar Rixey wilde zijn klant, nu hij hem eenmaal in handen had aan zich verplichten, en hij nodigde hem dan ook uit hem in zijn particuliere woning te komen bezoeken, wanneer hij daar zin in had.

Hij wist het zo te plooiën, dat nog diezelfde avond de nieuwe relatie bij hem zou komen dineren en bij die gelegenheid worden voorgesteld aan Miss Daisy. Met die toezegging verliet Moore de fabriek en stapte in de auto, die hem stond te wachten en die onmiddellijk weer via de Manhattan Bridge naar New York overstak.

Juist op de afgesproken tijd vertoonde Moore zich in de woning van Rixey en hij trof daar nog een vijftal andere gasten aan, allemaal heren, zodat er maar twee dames aan tafel zaten, de dochter des huizes, de huishoudster en een gezelschapsdame, Miss Constance Dunmore.

Het diner werd opgediend in de grote eetzaal van het koninklijk ingerichte huis en Moore kon zich vrijelijk afvragen, hoe in dit huis wel de feestmaaltijden moesten zijn, nu Rixey dit had bestempeld als «een intiem dineetje zonder omslag». Want er waren niet minder dan zeven gangen en vijf bedienden liepen geruisloos af en aan om het vlees voor te snijden, de zilveren scha-

tels aan te dragen en de wijnglazen gevuld te houden.

Onder de gasten bevond zich ook Coole, de particuliere sekretaris van Rixey, die naast Daisy zat en zich zacht met het meisje onderhield, nu en dan een scherpe blik werpend op de nieuwe relatie van zijn directeur.

Het gesprek werd op levendige toon gevoerd en Moore ontpopte zich als een man, die veel van de wereld gezien had en daarvan op zijn langzame manier onderhoudend wist te verhalen. Hij was in India en in Afrika geweest en vertelde van de avonturen, die hij jaren geleden als ambtenaar aan de Beersmijnen had beleefd. Toen hij zweeg, vroeg Daisy, die vol belangstelling had geluisterd:

— U hebt daar zeker veel diamanten door uw handen laten gaan, mijnheer Moore?

— Voor vele honderden miljoenen, miss, antwoordde Moore glimlachend.

— U hebt er dus verstand van?

— Dat geloof ik wel te mogen zeggen.

— Zou u mij dan een groot genoegen willen doen?

— Dat spreekt vanzelf, miss.

— De zaak is deze. Ik bezit sedert een paar weken een buitengewoon fraaie diamant, in briljantvorm geslepen, die papa mij cadeau heeft gegeven op mijn verjaardag. Het is een grote, fraai geslepen steen, van een eigenaardige gele kleur. Ik zou graag willen hebben dat u die diamant eens goed bekeek.

— Met genoegen, miss, zei Moore met een hoofse buiging.

— Geloof u, dat diamanten ziek kunnen worden?

— Daarvan heb ik nog nooit gehoord. Maar waarom stelt u mij die vraag?

— Dat zult u zelf wel zien, mijnheer Moore. Excuseer mij een ogenblik.

Het meisje was opgesprongen en holde het vertrek uit, haar servet nog in de hand. Maar Rixey had de schouders opgehaald en zei een beetje brommerig:

— Het kind haalt zich allerlei onmogelijke dingen in het hoofd. Zij verkeert bij hoog en bij laag, dat haar gele

diamant, waarvoor ik nota bene twee honderd duizend dollar heb betaald, in glans en schittering achteruit zou gaan. Dat is toch te dwaas om los te lopen.

Een ogenblik later keerde het meisje terug, blijkbaar erg opgewonden. Zij had een étui van marokkijnleer in de hand en riep al op de drempel van de deur:

— Het is nog erger geworden, papa en nu zult u het zelf niet meer kunnen ontkennen, dat de glans van mijn diamant minder wordt.

Zij was de tafel genaderd, opende het étui en zette het voor haar vader neer, die een kreet van verbazing slaakte, snel het étui greep en met open mond naar de gele diamant keek, die daar op zijn bed van satijn lag. En er was reden om zich te verbazen, want de prachtige diamant, die een paar weken geleden ieders aandacht had getrokken door zijn heerlijke schittering, vertoonde als het ware een waas; het was alsof er een sluier over die gloed was getrokken.

Rixey had de steen met bevende hand opgenomen, draaide hem om en om, liet zich achterover in zijn stoel vallen en riep uit:

— Dat gaat mijn verstand te boven. Het is nu niet langer te ontkennen. Ik zie het zelf, nu ik de diamant in vier of vijf dagen niet onder de ogen heb gehad. Het is raadselachtig, ik begrijp er niets van.

Moore, die blijkbaar stom verbaasd had geluisterd, vroeg nu:

— Zou ik de diamant eens mogen bezichtigen, mijnheer Rixey?

De fabrikant reikte Moore zwijgend de steen over, deze draaide hem om en om en bekeek hem tenslotte door een kleine zakloupe, die hij steeds bij zich scheen te dragen. Een uitdrukking van de grootste verbazing vertoonde zich op zijn trekken, toen hij langzaam het hoofd ophief en vroeg:

— Is dit dezelfde steen, die, naar ik mij meen te herinneren, een poos geleden in de étalage van de juwelier Walker heeft gelegen?

— Natuurlijk is het dezelfde, riep Rixey ongeduldig uit.

— En het was de mooiste steen, die ik ooit gezien heb.

Moore bekeek opnieuw de diamant, schudde het hoofd en zei tenslotte:

— Ik moet u bekennen, dat dit boven mijn verstand gaat. Iets dergelijks heb ik nog nooit gezien. De verdoffing van de steen schijnt heel langzaam en vleksgewijze vorderingen te maken en wel van binnen uit. Met de loupe kan men hele kleine nevelachtige vlekjes zien, alsof het een beslagen ruit is, die zich in het midden van de steen schijnt te vormen en zich dan langzamerhand uitbreiden naar de oppervlakte. Wanneer dit proces niet vanzelf tot staan komt, miss Rixey, dan ben ik bang, dat deze steen binnen veertien dagen even dof zal zijn als een ongeslepen stuk barnsteen.

— Maar hoe is dat mogelijk?

— Ik weet het niet, miss, dat is alles wat ik u kan zeggen.

Iedereen had in de grootste verbazing zwijgend toegekeken en iedereen wilde de diamant in handen nemen, die op zo'n vreemde manier veranderde en een waardeloos stuk glas dreigde te worden.

De steen was nu van hand tot hand

gegaan, iedereen had er het zijne over gezegd en nu rustte de diamant weer op zijn bed van satijn.

Plotseling barstte Rixey uit:

— Dit moet Walker weten. Wij hoeven hier geen genoegen mee te nemen. Het kan niets anders of de steen moet vals zijn geweest.

Hij stond op, liep naar een klein tafeltje, waarop een telefoon stond in een hoek van het grote vertrek en een ogenblik later hoorde men hem spreken. Een paar minuten later slaakte hij een onderdrukte vloek en toen hij naar de tafel terugkeerde, was zijn anders zo nood, opgezet gezicht, bleek van schrik en woede.

— Wat is er toch, vader? vroeg Daisy verschrikt.

— Wat er is? De steen is reddeloos verloren en geen dollarcent meer waard. Walker vertelt mij net, dat hij van dezelfde man, die hem deze steen verkocht heeft, nog een blauwe en verscheidene grote witte diamanten heeft gekocht. Welnu, bijna allen zijn op het ogenblik niet meer waard dan kiezelstenen. En hij lijdt een verlies van meer dan vierhonderd duizend dollar.

HOOFDSTUK VI.

WAAR IS REEVE?

De volgende dag al deed het verhaal van de «zieke diamanten» door heel New York de ronde.

Walker, die eerst ten koste van zeer grote verliezen, de zaak had willen smoren, in de hoop dat de paar diamanten, die hij verkocht had, de dans zouden ontsprongen zijn, gaf nu met opzet de meest mogelijke ruchtbaarheid aan de zaak, om aan te tonen, dat hij zich onschuldig voelde. Trouwens, als hij het niet had willen doen, dan zou hij er wel toe gedwongen zijn door Thomas Rixey, die woedend was, omdat hij tweehonderd duizend dollar in het water had gegooid en door de schatrijke weduwe van een spoorwegkoning die de blauwe diamant had gekocht, nadat hij een dag in de étalage had gelegen en die, zonder Walker zelfs te waarschuwen, onmiddellijk naar de politie was gelopen en daar een aanklacht had ingediend benevens een eis tot schadeloosstelling, daar zij vast overtuigd was, dat men haar een valse diamant in de handen had gestopt.

Maar het bleek, gelukkig voor Walker, al gauw, dat hem in dat opzicht niets te verwijten was, want er waren wel tien getuigen, deskundigen, die de stenen hadden onderzocht en ze «loupe-echt» hadden bevonden. Bovendien, de juwelier had nog een achttal van de gekochte diamanten onder zijn bescherming en de door de politie in de armen genomen deskundigen verklaarden alle-

maal zonder aarzeling, dat de stenen echt waren. En toch vertoonden ze daarvan al de beginstadia van de noodlottige, geheimzinnige ziekte, waardoor de kostbare stenen waren aangetast.

Het spreekt vanzelf, dat nu in de eerste plaats de aandacht van de politie gevestigd werd op de man, van wie Walker al de stenen gekocht had, of de man die zich zelf Bernard Reeve had genoemd en in Harlem woonde. Maar toen een inspekteur van politie een onderzoek ging instellen in Lexington Avenue, 19, bleek het, dat Mr. Reeve dit adres sinds een week verlaten had, terwijl niemand hem kon inlichten over zijn tegenwoordige verblijfplaats.

Maar er waren nog geen velle vier en twintig uur verlopen, of er kwamen andere juweliers opdagen, allemaal uit New York en de onmiddellijke omgeving, die verklaarden stenen te hebben gekocht van een vreemdeling, wiens uiterlijk nauwkeurig overeenstemde met de beschrijving, die Walker van de man gaf.

In de loop van het onderzoek, dat met de grootste ijver werd voortgezet, nu een man als Thomas Rixey de dupe van de historie was geworden, kwam het natuurlijk ook aan het licht, dat niet alleen Walker, maar ook de andere juweliers de stenen voor een betrakkelijk klein bedrag hadden gekocht en van vijfzand tot duizend procent winst

hadden gemaakt. Geen van hen had zich de moeite gegeven naar de herkomst van de diamanten te vragen, maar dit ene stond vast: de stenen waren echt geweest en zij waren het nu nog. Tevergeefs martelden de geleerden hun hersens, om tot een oplossing van het raadsel te komen.

Maar al deze verklaringen voldeden John Raffles alias Moore niet.

Waarom meldde Reeve zich niet? Waar was deze geheimzinnige man? Vreesde hij misschien, dat men hem van bedrog zou beschuldigen? Dat men de koop ongedaan zou maken?

Het was nu uitgemaakt, dat hij in ongeveer zestien dagen in New York in het geheel niet minder dan vijftachtig diamanten had verkocht; voor het merendeel van een zeldzame grootte en een bijzondere kleur, maar alle van dezelfde schitterende glans, hetzelfde zuivere water. Hoe kwam hij aan al die diamanten? Had hij er nog méér van? Waarom nam de verkoper genoegen met zo 'n lage prijs?

Al die vragen drongen zich aan Raffles op, en hij kon er zich zelf geen antwoord op geven.

Hij en zijn beide metgezellen woonden nog steeds in het kleine huis aan de Grand Central Parkway, en hij had zich voorgenomen, New York in geen geval te verlaten alvorens dit raadsel was opgelost, al zou hem die oplossing nu niet het minste voordeel meer opleveren.

In de gedaante van Moore bezocht hij een paar dagen na het diner, waaraan hij had deelgenomen, het huis van Thomas Rixey, op een tijdstip, waarop hij de fabrikant meende thuis te treffen, om uit diens mond zo mogelijk nog enige nadere bijzonderheden te vernemen, over de geheimzinnige zaak van de diamant. De bediende, blijkbaar op de hoogte van de belangrijkheid van deze klant, zei dat zijn meester niet thuis was, maar bood aan, hem bij Miss Daisy aan te dienen.

Raffles weifelde even, maar volgde toen de bediende naar het keurig ingerichte boudoir van de dochter des huizes. Het meisje bleek niet alleen te zijn.

Haar neef, Jack Terrell, was bij haar, maar één enkele blik op hun gezicht was voor Raffles voldoende om hem de overtuiging te schenken dat het nog steeds niet wilde vlotten tussen de beide jongelui, ondanks de pogingen van Rixey, om tussen hen een huwelijk tot stand te brengen. Zij zaten stijf tegenover elkaar, de een op een sofa, de ander in een schommelstoel en het leek wel als of zij over zaken spraken, maar in ieder geval niet over liefde. Terrell was een beetje bleek, toen hij opstond bij het binnenkomen van de pseudo Australische handelsmagnaat.

Moore, wiens naam door de bediende was genoemd, trad met een glimlach binnen, en verontschuldigde zich, dat hij Daisy op dat uur kwam storen.

— De zaak is, miss, dat ik erg veel belang stel in het geheimzinnige geval van de gele diamant en dat ik hoop, dat uw vader nog iets naders heeft ontdekt. Nu hij niet thuis is, heb ik mij het genoegen niet willen laten ontlenen u zelf even te begroeten.

— Ik dank u, mijnheer Moore, ik zelf ben volkomen gezond, maar mijn diamant wordt hoe langer hoe zieker, antwoordde het meisje zuchtend.

— Mag ik vragen of u de steen al aan de politie hebt gegeven? vroeg Raffles weer.

— Nog niet.

— Hebt u er iets tegen hem mij nog eens te laten zien?

— Helemaal niet, mijnheer Moore.

Het meisje liep naar een kleine brandkast, op een houten voetstuk geplaatst, die in een hoek, half verborgen door een Japanse kamerscherm stond. Een ogenblik later kwam zij terug met het marokijnleren étui, dat zij opende, om Raffles de diamant te laten zien. En met de grootste verbazing zag deze hoe de steen, sinds zijn laatste bezoek bij Rixey, nog doffer was geworden en nu geen enkel plekje meer vertoonde, dat aan de vroegere, zo schitterende steen herinnerde. Het was nu niets meer dan een zo goed als waardeloos stuk glas, een dof brok bergkristal, hoogstens een stuk ongeslepen barsteen.

Raffles nam de diamant tussen de vingers en probeerde hem op zijn mouw te laten glanzen, het gaf echter niets.

Hij ging er mee naar het raam en wondde zich tot het meisje met de vraag:

— Wilt u mij toestaan, te proberen met de steen een kleine kras in de vensterruit te maken?

— Ga uw gang, mijnheer Moore.

Raffles zocht een plekje in de bovenhoek van de ruit en maakte er een kleine kras in met behulp van de steen en de hardheid van de diamant bleek nog niets te hebben verloren.

— Het is mij volkomen onbegrijpelijk, mompelde Raffles half in zichzelf. Maar dit staat wel vast: onze vriend Reeve heeft u allen bij de neus gehad.

Hij had hierbij een schuins oogje geworpen op de jongeman, die tot dusverre zwijgend terzijde had gestaan.

Maar dadelijk trok Terrell het zich aan. Zijn stem had een nijldige klank, toen hij uitriep:

— Dat moet nog worden bewezen, mijnheer Moore. Hij zelf kan evengoed het slachtoffer zijn geweest van een bedrager.

— Als dat zo is, mijnheer Terrell, waarom houdt Reeve zich dan schuil? Waarom meldt hij zich niet bij de politie? Waarom geeft hij de naam niet op van de man, van wie hij die tachtig of honderd grote diamanten gekocht heeft, naar hij zegt?

— Hij kan er zijn reden voor hebben om zich schuil te houden. Misschien durft hij zich niet vertonen, omdat hij vreest dat... dat...

— Dat men hem van opzettelijk bedrog zal beschuldigen, wilt u zeggen, vulde Raffles de zin aan. Het is niet onmogelijk. Zeg mij eens eerlijk, mijnheer Terrell, hoe denkt u zelf over deze vreemde zaak: het dof en waardeloos worden van een tachtigtal diamanten van buitengewone grootte die allen door dezelfde persoon verkocht zijn, tegen een buitensporig lage prijs, laat ik er dit terloops aan toevoegen.

Terrell antwoordde niet direkt maar wreef zich met de hand over het voor-

hoofd, blijkbaar ten prooi aan de grootste ontroering. Toen stapte Raffles op hem toe en zei met zijn diepe, warme stem:

— U moet de waarheid onder de ogen durven zien, mijnheer Terrell. Laten wij elkaar niet langer proberen te bedriegen. Er kan op dit ogenblik niet langer aan worden getwijfeld, Reeve heeft de diamanten, die hij aan de tien of twaalf juweliers verkocht, zelf gemaakt.

Gedurende enige tijd bleef het stil in het luxueuze boudoir. Terrell had zich op een stoel laten vallen en verborg zijn gezicht in de handen. Maar plots sprong hij op, kwam op Raffles toe en vroeg met bevende stem:

— Gelooft u, mijnheer, dat, wat Reeve gedaan heeft, strafbaar is voor de wet?

— Ik vrees, dat ik op die vraag bevestigend moet antwoorden, mijnheer Terrell. Het is natuurlijk niet strafbaar wanneer men probeert diamanten te maken, evenmin als er ooit straf op heeft gestaan goud te vervaardigen. Het wordt echter anders, wanneer men er in geslaagd zou zijn grote diamanten te maken en men die nagemaakte diamanten als echte verkoopt. Daardoor verandert natuurlijk de zaak, de wet beschouwt het als bedrog, oplichting, voorspiegeling van valse feiten, met het doel, zich wederrechtelijk te bevoordelen, of hoe het anders mag heten.

— Ik was er al bang voor. Daarom komt Reeve natuurlijk niet boven water. Hij is natuurlijk gevlucht, wie weet waarheen. Misschien heeft hij Amerika al verlaten.

— Dat geldt voor Reeve misschien, mijnheer Terrell, maar zeg mij eens, hebt u miss Reeve ook in al die tijd niet gezien?

Terrell deed een stap terug, verbleekte nog erger en stamelde toen:

— Waarom vraagt u dat, mijnheer?

— Ja, ik begrijp het wel, u stelt u zelf de vraag, waarmee ik, die u volkomen vreemd is, mij bemoei. Maar ik heb een lelijk gebrek en dat is, ook ongevraagd mijn neus in andermans zaken

te steken. U ziet dat ik eerlijk ben en althans de hoedanigheid bezit, mijn fouten volmondig te erkennen. Ik weet méér mijnheer Terrell, dan u kunt vermoeden. Ik heb dat meisje, voor wie ik een warme belangstelling koester, aandachtig gadegeslagen. En de neef van mijnheer Rixey is mij evenmin onverschillig. Intussen, wanneer u mijn vraag onbescheiden vindt dan mag u het er op houden, alsof zij niet gedaan is.

— Zij overvalt mij een beetje, mijnheer Moore, dat is alles, antwoordde Terrell zacht. Ik zie niet in waarom ik het nog langer geheim zou houden, ik heb Miss Reeve niet meer terug gezien sinds de dag, waarop het bericht van de vernietiging van de gele diamant in de dagbladen verscheen.

— Mag ik weten hoe u het meisje hebt leren kennen?

— Wel, heel prozaïsch. Op straat, mijnheer. Het was heel glad die dag, zij viel, ik hielp haar opstaan, wij spraken met elkaar, dat is alles.

— U wist, dat haar vader verre van rijk was?

— Ik wist dat hij geen cent bezat, mijnheer, antwoordde Terrell, nu een beetje kortaf.

— Ja, ja, ik zie het wel; u denkt bij u zelf, dat die mijnheer Moore, een oude eigenwijze bemoeial is, zei Raffles glimlachend. En toch meen ik u te mogen verzekeren, mijnheer Terrell, dat u misschien over enige dagen anders over hem denkt, heel, heel anders.

HOOFDSTUK VII

DE KRANKZINNIGE

Een paar minuten later stond Raffles op straat. De geheimzinnige zaak hield zijn aandacht zozeer gespannen, dat hij aan niets anders dacht, dan haar te helpen oplossen.

Hij riep een taxi aan en liet zich naar de zaak van Walker brengen, aan wie hij enige nadere inlichtingen wilde vragen. Hij zou zich desnoods voordoen als particulier detektive in dienst van Rixey.

En juist toen hij met de chauffeur afrekende, zag hij 'n vrouw snel, de draai-deur binnengaan van de juwelierszaak, die hij, ofschoon zij zwaar gesluierd was, direkt herkende: het was Renée Reeve. Een ogenblik stond Raffles zeer verbaasd, maar toen bedacht hij zich geen moment meer, maar ging op zijn beurt de winkel binnen. Hij kwam net binnen toen het meisje verdween in de particuliere spreekkamer van de juwelier. Toen wendde hij zich tot een van

de bedienden en vroeg :

— Zou ik mijnheer Walker een ogenblik kunnen spreken over een hoogst belangrijke zaak ?

— Het spijt mij, mijnheer, mijnheer Walker is op het ogenblik bezet, antwoordde de bediende. Als u echter even zoudt willen wachten...

— Dat zal ik graag doen. Ik heb de tijd en wat ik mijnheer Walker te zeggen heb is van het grootste belang.

Raffles nam plaats in een van de gemakkelijke stoelen, die hier en daar in de winkel waren geplaatst. Maar plotseling scheen hem iets in te vallen. Hij wendde zich tot de bediende en vroeg :

— Het is misschien onbescheiden van mij, mijnheer, maar zou u mij willen toestaan hier even te telefoneren ?

— Maar dat spreekt vanzelf, mijnheer antwoordde de jongeman op het toestel wijzend, dat op een hoek van de toon-

bank stond.

Raffles ging er heen, zocht even in het telefoonboek en belde Jack Terrell op. De jongeman kwam zelf aan het toestel. Raffles zei alleen deze korte zin :

— Mijnheer Terrell, u spreekt met Moore. Ik zou u willen verzoeken met uw snelste auto naar de winkel van de firma Walker te komen. Miss Reeve is hier en misschien heeft zij uw bescherming nodig.

Hij hoorde alleen een onderdrukte kreet als antwoord en daarop legde hij glimlachend de hoorn op de haak, ging naar zijn stoel terug en wachtte. Hij zat tamelijk dicht bij de deur van de spreekkamer, maar toch kon hij niets horen. Maar plotseling leek het hem alsof hij daarbinnen het met moeite onderdrukte, krampachtige snikken hoorde van een vrouw, wanhopig en totaal over haar zenuwen heen.

En toen bedacht hij zich niet langer. In twee stappen was hij bij de deur en voor een van de bedienden hem had kunnen tegenhouden, deed hij de deur open en stond op de drempel van het vertrek.

In het midden daarvan stond Walker, met een bleek gezicht, woedend en buiten zichzelf. Hij had blijkbaar net de telefoon gegrepen om te gaan spreken. Tegenover hem stond Renée, met smekend gevouwen handen doodsbleek. Zij had haar volle naar achteren geworpen en haar mooie ogen stonden vol tranen.

Walker had zich driftig omgedraaid bij het horen van de deur die openging en keek de indringer nijdig aan, achter wie hij het verschrikte gezicht van zijn bediende zag.

— Wat wilt u mijnheer ? Waarom komt u hier ongeroepen binnen ? Ziet u niet dat ik in gesprek ben ?

— Dat zie ik, mijnheer Walker en ik kom juist binnen omdat ik aan dat gesprek zo graag zou deelnemen, antwoordde Raffles kalm. Zou u niet aan uw bediende willen zeggen dat hij ons alleen laat ? Geloof mij, u zult er goed aan doen.

— Maar ik ken u helemaal niet, mijnheer, riep Walker driftig uit. Ik moet

hier een zeer belangrijke zaak afhandelen.

— Juist, heel juist. Wij zullen het met ons drieën doen, zei Raffles levendig. Ik ken deze jongedame heel goed en ook mijnheer Reeve. Wij zullen tot een vergelijk komen, geloof mij.

Walker scheen nog even te aarzelen en maakte toen een ongeduldig gebaar tegen de bediende, die de deur langzaam en als met tegenzin sloot.

— Ik wist wel, dat u verstandig zou zijn, mijnheer Walker, antwoordde Raffles glimlachend. En zeg mij nu eens wat u met die telefoon wilt doen, die u daar zo krampachtig vasthoudt ?

— Wat ik wilde doen ? Maar wat drommel, ik wil natuurlijk de politie opbellen. En de juwelier wilde de hoorn al aan zijn oor brengen, toen Raffles hem met een gebaar tegenhield en zei :

— Wacht een ogenblik, mijnheer Walker, dat kunt u nog altijd doen. Wij zijn hier twee mannen tegen één vrouw en een meisje nog, de overmacht is zo groot, dat u niet bang hoeft te zijn. Glimlachend nam hij de juwelier de telefoon af en legde hem op de haak.

— Nu moesten wij eens praten, zei hij.

— Praten ? Praten ? Wat valt hier nog te praten ? riep Walker kwaad. En om te beginnen, wie bent u en waar bemoeit u zich eigenlijk mee ?

— Dat is in enkele woorden te zeggen, mijnheer Walker. Ten eerste ben ik 'n handelsrelatie van mijnheer Rixey en ik ken zijn dochter goed, die de nu waardeloze gele diamant van haar vader cadeau heeft gekregen. Ten tweede heb ik verstand van juwelen. En ten derde wil ik niet dat men Miss Reeve in een zaak betreft, waarmee zij blijkbaar nu eens niets uit te staan heeft. Dat is duidelijk, nietwaar ?

— Niets uit te staan ? schreeuwde Walker, nu vuurrood van drift. Niets er mee te maken, zegt u ? Wilt u mij soms wijs maken dat zij het niet geweten heeft, dat haar vader valse diamanten maakte ? Want het staat nu als een paal boven water, die diamanten zijn

vals geweest, allemaal. Trouwens u hoeft mij niet te geloven, zij heeft het mij zelf net bekend, dat zij op de hoogte was van de proefnemingen van haar vader en zij was er ook van op de hoogte dat hij diamanten maakte.

— Is dat zo, miss ? vroeg Raffles op zachte toon.

— Het is zo, mijnheer, antwoordde het meisje, bijna onhoorbaar.

Een ogenblik bleef het stil in het vertrek en plotseling barstte Renée Reeve uit :

— Ik zweer u, mijnheer dat ik geen slechte bedoelingen had. Ik heb mijn vader gesmeekt, dadelijk een einde te maken aan de verkoop van zijn gefabriceerde diamanten. Ik wist zelfs niet, dat hij na de gele diamant nog andere verkocht had, hij heeft het buiten mijn voorkennis gedaan. En ik had dat geld nodig, dat geld, dat de eerste diamant ons opleverde, die mijnheer Walker heeft verkocht voor tienmaal zoveel als hij er zelf voor betaalde. Ik wil nu niets meer verzwijgen, mijnheer, want ik voel dat u het goed met mij meent. Mijn vader leed aan een kwaal, waarvoor hij alleen genezing zou kunnen vinden in het zuiden van Frankrijk ; men had hem gezegd dat hij zich daarna moest laten opereren door een beroemde Parijse-chirurg. Mijn vader was alles voor mij, maar wij hadden geen geld. Ik zag hem voor mijn ogen wegwijnen en toen heb ik toegestemd in de verkoop van de gele diamant. En nu, nu hoeft het niet meer, nu is alles voorbij.

Walker riep woedend uit :

— Met dat alles heb ik niets te maken, Ik beschouw u als de medeplichtige van uw vader en ik zou wel eens willen zien wie mij zou weerhouden de politie in te lichten.

— Dat zal ik doen, mijnheer Walker, zei Raffles koeltjes. Ik wil niet, dat u de politie opbelt vóór ik u daartoe toestemming geef. Ja, kijk mij maar aan, ik meen wat ik zeg. U hebt toch gehoord wat miss Reeve u net vertelde ?

— En ik heb hem geld aangeboden, mijnheer, riep het meisje wanhopig, ik

heb hem tot de laatste cent het hele bedrag willen teruggeven, wat hij mijn vader voor de diamanten heeft betaald en ik was van plan, hetzelfde te doen bij de andere juweliers.

— Hoort u dat, mijnheer ? vroeg Raffles koud. Wat hebt u daarop te zeggen ?

— Ik heb er op te zeggen dat mij dat niet helpt, riep de juwelier woedend. U begrijpt toch wel, dat degenen, aan wie ik de diamanten verkocht heb, mij om schadeloosstelling zullen aanspreken. Zij zullen de koop ongedaan willen maken, op zijn best.

— Welnu, dan geeft u hun eenvoudig de koopsom terug. U neemt het geld van miss Reeve aan en dan is het alsof er niets gebeurd is.

— Niets gebuurd ? riep de juwelier uit. Gelooft u dat ? Wie waarborgt ons dat haar vader niet zal doorgaan met het fabriceren van valse diamanten en die bij honderden, bij duizenden op de markt zal gooien.

— Mijn vader zal nooit meer diamanten maken, mijnheer Walker, zei Renée op hese toon.

— Nogmaals, wie garandeert mij dat ?

— Dat garandeert u zijn toestand, mijn vader is krankzinnig geworden, antwoordde Renée zacht.

Raffles was met één stap bij het meisje en zei op bewogen toon :

— Dat is vreselijk, miss. Hoe is dat zo gekomen ?

— Plotseling, mijnheer, bij het lezen van de eerste berichten over de deterioratie van de diamanten. Het was zijn levenswerk, moet u bedenken. Pas weinige dagen tevoren had hij eindelijk zijn uitvinding voltooid en hij had zich niet eens de tijd gegund, rustig af te wachten of het resultaat van zijn werk ook duurzaam zou zijn. Hij werd eerst aangegrepen door een doffe melancholie en toen kwam de uitbarsting. Hij ging zijn werkplaats binnen en vernietigde daar alle documenten die op de vervaardiging van de diamanten betrekking hadden. Met een zware moker verbrijzelde hij alle toestellen en ik was radeloos van angst en wanhoop, toen ik

mijn vader in die toestand aantrof. Ik heb dadelijk, zodra ik kon, een dokter uit de buurt laten komen en deze onderzocht mijn vader, die toen alweer wat kalmer was geworden, maar het was de kalmte van de waanzin en hij kon geen antwoord meer geven op de vragen, die hem werden gesteld.

Raffles had langzaam het gezicht naar de juwelier toegewend, die met gefronste wenkbrauwen had zitten luisteren en zei nu :

— U hebt het gehoord, mijnheer Walker. Met Reeve is het geheim van zijn uitvinding ten gronde gegaan en u hebt niets meer van hem te vrezen. Onder die omstandigheden zou het onmenselijk zijn, zijn dochter te willen benadelen, dat zult u nu zelf ook wel inzien.

— Alles goed en wel, maar wie zegt mij dat dit allemaal waar is ? En dat de jongedame geen tijd tracht te winnen om de aftocht van haar vader te dekken ?

— U beticht haar dus van een leugen ? Nu, u zult gauw genoeg overtuigd worden. U hebt daarvoor niets anders te doen dan miss Reeve te vergezellen naar de woning van haar vader, wat zij wel niet zal weigeren, al kan ik mij heel goed voorstellen, dat zij er voor terug deinsde die verblijfplaats aan de politie te vertellen. Maar stil, ik geloof, dat daar nog iemand nadert, die het recht heeft hier aanwezig te zijn.

Er was juist op de deur geklopt en een bediende stak het hoofd door een kier van de deur en vroeg :

— Mijnheer Walker, daar is mijnheer Jack Terrell. Moet ik hem binnenlaten ?

— Ja, laat hem binnenkomen, antwoordde Raffles snel, vóór de juwelier antwoord had kunnen geven.

Hij wenkte de jongeman binnen te komen.

Terrell stapte binnen, sterk ontdaan, maar met een gezicht waaruit zijn liefde en medelijden sprak. Hij ging onmiddellijk naar Renée en nam haar zonder omslag in zijn armen, zich niet bekommerend om de beide mannen.

— Mijnheer Walker, dit is de verloof-

de van de jongedame, mijnheer Terrell, zei Raffles eenvoudig. Ik heb hem telefonisch verzocht hier te komen, toen ik het meisje in uw spreekkamer zag gaan. Ik vind, dat wij tactvol zullen handelen, door maar juist te doen alsof zij er niet zijn. Vindt u dat ook niet ? En ik heb zelfs nog een beter plan : mijnheer Terrell zal miss Reeve vergezellen naar het huis van haar ongelukkige vader. Zijn woord zal u natuurlijk wel voldoende zijn, nietwaar ?

De juwelier bromde iets onverstaanbaars en Raffles ging verder :

— Het is wel niet erg duidelijk wat u zegt, maar wij zullen het maar als 'n toestemming beschouwen.

Daarop wendde Raffles zich tot de jongeman en zei ernstig :

— U weet wat er gebeurd is, mijnheer Terrell. U weet dat de vader van miss Reeve diamanten maakte en die als echte verkocht ?

— Ik weet het, mijnheer.

— Maar u blijft niettemin bij uw plan om miss Reeve tot uw vrouw te maken ?

— Meer dan ooit, nu zij mijn hulp niet missen kan.

— Dat heb ik wel verwacht. Miss Reeve is in geen geval aansprakelijk voor wat haar vader mag hebben misdaan.

— Maar twaalf New-Yorkse juweliers lijden een schade van een half miljoen, schreeuwde Walker woedend.

— Dat is niet heel erg ; zij kunnen er tegen, zei Raffles schouderophalend. Ik zou mij maar troosten met de overweging dat er van Reeve toch niets meer te halen is. Neem het bedrag aan, dat miss Renée u aanbiedt en probeer er u verder zo goed mogelijk uit te redden.

— Maar ik zal mijnheer Rixey tweehonderdduizend dollar moeten betalen en zijn steen moeten terugnemen, jammerde de juwelier.

— Dat is heel onaangenaam voor u, maar als u de man, die u de diamant verkocht, een behoorlijke prijs had betaald, dan zou miss Reeve u meer terug hebben moeten geven en uw verlies was niet zo zwaar geweest.

— Ik ben gefusneerd, riep Walker op

dramatische toon. Het is mijn ondergang.

— Kom, u overdrijft, antwoordde Raffles koel. U bent juwelier, u bent enige malen miljonair en dan besteelt u uw klanten nog maar wat meer, dat is alles. Ik ben overtuigd, dat u binnen enkele maanden uw schade zult hebben ingehaald.

Raffles wendde zich weer tot Terrell en zei op zachte toon :

— U zult wel begrijpen, mijnheer Terrell, dat uw oom heel kwaad zal zijn ?

— Laat hij kwaad zijn.

— Hij zal u geen cent nalaten, u krijgt geen aandeel in zijn fabriek.

— Laat hij zijn fabriek houden, ik heb Renée en een van de vrienden van mijn oom heeft mij een plaats als sekretaris van de direktie op zijn eigen fabriek beloofd. Vijfduizend dollar in het jaar aanvangssalaris. Het is in Detroit, aan de grens van Canada, maar dat kan ons niet schelen.

— Dat mag ik horen, riep Raffles met schitterende ogen uit. U zult het verbrengen, mijnheer Terrell. Daarvan ben ik overtuigd. En wees nu zo goed, en

gaat nu gauw weg, allebei. Het zou mij niet verwonderen als uw oom tenslotte toch toegaf, nu de keuze van zijn dochter ook in een heel andere richting ligt.

— Mijnheer Moore, u bent de vreemdste man, die ik ooit ontmoet heb, riep Terrell verwonderd uit. Maar Renée en ik danken u voor uw goede mening over ons.

Een krachtige handdruk en het verliefde paartje verliet het vertrek, zonder te letten op de nog steeds razende juwelier.

Toen de zogenaamde Moore het tien minuten later verliet en Walker weer alleen was, vermiste hij uit de vitrine van zijn spreekkamer een fraaie diamanten diadeem en daarvoor in de plaats lag een visitekaartje, keurig bedrukt met de naam

JOHN RAFFLES

en daaronder stond geschreven :

« Ter herinnering aan ons aangenaam onderhoud van 12 maart 1953 ».

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

DE GIFTIGE SYPHON

Een kast vol

WILD-WEST-BOEKEN

12 BUITENGEWOON SPANNENDE
WILD-WEST-BOEKEN

VAN fl 70,⁸⁰ VOOR fl 35,⁴⁰

Betaalbaar met SLECHTS fl 4,— of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND
DE BESTE BOEKEN UITGEKOZEN VAN DE
KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. **Het sombere geheim** door E. M. Barker. — 2. **Vuisten contra revolvers** door Clem Colt. — 3. **Grafsteen van een moordenaar**. — 4. **Schuldig**, beide door William Colt Macdonald. — 5. **Lasso**. — 6. **Tot het bittere einde**. — 7. **De Genadeslag**, alle door Gladwell Richardson. — 8. **Gangsters van het Westen**. — 9. **Met vaste hand**, beide door F. C. Robertson. — 10. **Dynamiet** door W.C. Tuttle. — 11. **Vergelding** door Frank Warner. — 12. **Bestemd voor de strop** door Hoss Woods.

Alle boeken zijn in prachtbanden gebonden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 2400 pagina's.

Deze boeken kostten fl. 70,80, nu **VOOR SLECHTS fl. 35,40**, desgewenst betaalbaar met fl. 4,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden de serie 28 Wild-West, geheel overeenkomstig de advertentie. Het bedrag van fl. 35,40 / de 1e term. van fl., is heden overgemaakt / wordt bij ontvangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt verlangd).

NAAM :

ADRES :

699

Amsterdam

Leidsegr. 108

Tel. : 67007

Postr. 60092

Gem. Giro

N. 2266